

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE VERRADERLIJKE RING

N° 2359

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Verraderlijke Ring

HOOFDSTUK I

DE VOORSTELLING IN HET HAYMARKET THEATER

De voorstelling van Shakespeare's drama « De koopman van Venetië » was in volle gang; men was tot de scène genaderd waarin de koopman Shylock voor de rechter staande, met zoveel vuur zijn recht verdedigt, om uit de borst van Antonio het pond vlees te snijden, dat als waarborg zou dienen voor de zak gouden dubloenen, die hij hem geleend had.

De tot de nok gevulde zaal hing in ademloze stilte aan de lippen van de beroemde acteur Sir Herbert Beerboom Tree, die met meeslepende harts-tocht de hoofdrol vervulde.

Tot tenslotte het doek viel en een luid applaus opklaterde, dat de toneelspeler terug riep om de dank van het talrijke publiek in ontvangst te nemen.

Het licht in de zaal ging op en nu konden de toeschouwers zich vergasten aan een ander schouwspel, dat wellicht even belangwekkend was, als dat, waarin het genie van Shakespeare het aanschijn had gegeven.

De toeschouwers bewonderden nu elkaar in plaats van de acteurs.

Men zag vele logedeuren opengaan en enige der bezoekers verdwijnen, om dan op een andere plek weer op te duiken en kennissen te gaan begroeten.

Zoals in de grote steden van Engeland gebruikelijk is, waren alle bezoekers in avondtoilet gekleed.

In een kleine loge, schuin tegenover het toneel, zaten twee heren, waarvan de oudste bij alle Londenaren van de deftige stand goed bekend was.

Het was Lord William Aberdeen, wiens grote rijkdommen, gevoegd bij zijn philanthropische neigingen, hem in de Engelse hoofdstad een zekere naam hadden bezorgd.

Hoewel hij reeds grijzend haar had, bewezen zijn vlugge bewegingen en zijn energiek scherp getekend gelaat, maar bovenal de levendige grijze ogen, dat Zijne Lordschap zich in een uitmuntende gezondheid mocht verheugen, en inderdaad jonger was dan vele van de opgeprikte jongelieden in de zaal, die met bleke vermoeide gezichten, en als bezwijkend onder hun verveling, rondliepen.

Naast Lord Aberdeen zat een jonge man, met een knap blozend gelaat.

Het was Charles Brand, de intieme vriend en secretaris van Zijne Lordschap.

De beide heren waren in een fluis-terend gesprek met elkaar verdiept en wierpen van tijd tot tijd een onderzoekende blik op de loge, die zich op enige afstand van de hunne bevond, waarin zich een drietal personen bevonden, een vrouw van grote schoonheid en twee heren.

De ene van omstreeks vijftigjarige leeftijd, de andere stellig nog geen veertig, als men mocht afgaan op zijn nog ravenzwart haar en zijn lenig slanke figuur.

Voor een opmerkzaam toeschouwer was één blik voldoende om de drie personen als Italianen te doen herkennen, in ieder geval als bewoners van een zuidelijk land, waarop hun donkere, vurige ogen, hun levendige drukke gebaren en hun donkere gelaatskleur duiden.

Op dit ogenblik stond het drietal, dat eveneens in een druk gesprek gewikkeld was geweest, op, en nu kon men duidelijk zien, dat de mooie vrouw bijna een hoofd boven de oudste der beide heren uitstak.

De jongste hield galant een met bont bezette mantel voor haar op, die nonchalant over een stoel was geworpen en hielp haar die aantrekken.

De beide heren schoten hun overjas aan, die eveneens achter hen had gele-

gen, waarna het drietal vertrok.

Toen de deur van de loge openging, verdween eerst de kleine figuur van de grijzende man.

Daarop tekende zich de krachtige gestalte van de rijzige vrouw in de deuropening af en ten slotte ging de jonge man heen, nadat hij vlug een sigaret had aangestoken.

Lord Aberdeen keek het drietal zwijgend na en richtte zich toen tot zijn vriend.

Op zachte toon zei hij:

— Shakespeare schijnt vanavond niet in staat te zijn de bankier Giulio Rimalto te boeien, noch zijn schone vrouw Bianca, noch zijn vriend Francesco Bertini.

— Misschien verstaan zij niet voldoende Engels, antwoordde deze.

— Zou je dat denken? vroeg Lord Aberdeen met een spottende klank in zijn stem. Zij zouden dus wel voldoende Engels kennen om acht taferelen van de tien te volgen, maar voor de laatste zou hun kennis niet toereikend zijn?

De jonge man zweeg even en stiet toen een zacht lachje uit.

— Je hebt gelijk, Edward, mijn opmerking was niet van de verstandigste. Nu, dan willen wij het er voor houden, dat zij zich eenvoudig vervelen.

— Dat zal het wel geweest zijn, hernam Lord Aberdeen. Welnu, als zij zich vanavond verveeld hebben, dan zal hen toch binnen enkele uren een kleine verrassing te wachten staan, die hun verveling spoedig zal verdrijven.

— Je plan staat dus vast, Edward?

— Vaster dan ooit. Je weet wel dat het niet in mijn gewoonte ligt, terug te komen op mijn plannen. Wat ik mij eenmaal heb voorgenomen, dat wil ik ook ten einde brengen.

— Is Rimalto een vermogend man?

— Vraag je dat nog? Hij zou zelfs voor een Engelsman zeer rijk genoemd kunnen worden en als Italiaan is hij bepaald een Cresus.

— Hoe komt hij aan dat geld?

— Beste jongen, wat stel je een zond-derlinge vragen. Hoe komt men in deze wereld aan zijn geld? Door het te er-ven, door er anderen hard voor te laten

zwoegen, door het bij het spel of op de beurs te winnen, of door het te stelen; wij kunnen dus gerust zeggen: op slechts één enkele wijze. Maar als je 't nauwkeuriger wilt weten: onze vriend Rimalto heeft de gelukkige gedachte gehad een groot aantal effecten en andere waardepapieren te erven van zijn vader, die ze als volmaakt waardeloos had beschouwd.

— Waar waren die effecten dan van?

— De meeste van een kopermijn op Sicilië, die uitgeput heette te zijn. Maar een nader onderzoek, een onderzoek dat de jonge Rimalto bijna het gehele overschot van zijn klein fertein kostte, bewees dat de mijn allesbehalve uitgeput was. De exploitatie werd hervat en de opbrengst legde de grondslag tot het onmetelijk fortuin van de Italiaan, die wij aanstonds met een bezoek zullen vereren. Hij speculeerde op bijzonder gelukkige wijze, wist zijn medemensen op werkelijk geniale manier het geld uit de zak te kloppen en moet ook in zijn land enige Kamerleden bewerkt hebben, je begrijpt wel op welke wijze, bij de aanleg van een spoorweg. Hij heeft toen gebruik gemaakt van zekere inlichtingen, de grond gekocht, waarover de lijn zou lopen en die naderhand met een exorbitante winst weer aan de staat overgedaan.

— En zijn vrouw?

— Zijn vrouw? herhaalde lord Aberdeen verbaasd. Bedoel je?

— Wel, vind je haar niet mooi?

— Ik heb er niet biezonder op gelet, antwoordde zijn lordschap onverschillig. Ik geloof, dat alle Italiaanse vrouwen uit de betere standen tot hun twintigste jaar schoon zijn.

— Maar zij moet minstens vijfentwintig zijn.

— Hetgeen een bewijs te meer is voor mijn mening, dat Giulielmo Rimalto inderdaad schatrijk moet zijn.

— Heb je gelet op de prachtige juwelen die zij droeg?

— Ja zeker. Zij waren opvallend door hun grootte en glans.

— En de mantel van marterbont, die

zij droeg, moet minstens duizend pond gekost hebben.

— Het zou mij niet verwonderen, hernam lord Aberdeen, en ik heb er dan ook volstrekt geen bezwaar in, de Italiaanse bankier...

Lord Aberdeen hield op en keek omzichtig om zich heen, toen liet hij zijn stem tot een zacht gefluister dalen en eindigde:

— Vannacht voor enige tienduizenden ponden armer te maken.

— Zou het niet erg gevaarlijk zijn? vroeg de jonge man op even zachte toon.

— Niet gevaarlijker dan alle andere ondernemingen van die aard, die wij vroeger op touw hebben gezet, Charles. Je bent toch niet bang.

— O, neen, dat niet.

— Je gaat toch, hoop ik, niet aan gewetensknagingen lijden?

— Evenmin, daar jij die immers ook niet hebt.

— Neen, gelukkig niet, hernam lord Aberdeen droog. Met dergelijke sentimentele overwegingen houd ik mij al sedert lang niet meer op. En laat ons nu maar gaan; wij hebben geen reden meer om te blijven, nu ons slachtoffer reeds is vertrokken.

— Maar zouden zij wel aanstonds naar huis gaan?

— Dat is tenminste de gewoonte van de bankier.

— Maar zijn vrouw?

— Wel ik geloof niet, dat zij het zou wagen er een andere mening op na te houden dan hij, merkte Lord Aberdeen sarcastisch op.

— Hij ziet er niet de man uit die met zich laat spelen, en ik heb al zonderlinge dingen horen vertellen, aangaande de wijze, waarop hij zijn wil steeds weet door te drijven.

— Maar hij moet toch erg veel van zijn vrouw houden.

— Daar twijfel ik niet aan, het ene behoeft het andere niet uit te sluiten.

Met die woorden stond Lord Aberdeen van zijn stoel op, en Brand volgde zijn vriend op de voet.

HOOFDSTUK II

DE INBRAAK

John Raffles, want niemand anders dan hij, de Grote Onbekende, was de man, die vergezeld van zijn vriend de trappen van de schouwburg afdaalde.

Inderdaad, onder 't mom van de schatrijke philantroop, verborg zich sedert tal van jaren deze meest gevreesde inbreker van Europa.

En deze man, die voornemens was over enkele uren een stoutmoedig plan te volbrengen, waarbij zelfs zijn leven gevaar liep, had met de grootste aandacht en zonder een ogenblik te worden afgeleid, de gehele avond naar de vertolking van Shakespeare's meesterwerk geluisterd.

Maar nu hij weer in de koude avondlucht stond, de kraag van zijn kostbare pels hoog opgeslagen, en zijn trouwe vriend en medewerker, Charles Brand, dicht naast zich voelde, nu was hij ook al de angst van Antonio en de spitsvondigheid van Portia geheel vergeten.

Thans was hij niet meer de rijke lord Aberdeen, die het geld met volle handen wegschonk aan menslievende instellingen, maar niets meer en niet anders dan lord Edward Lister, alias John Raffles, de rover, de voor niets terugdeinzende inbreker, de stoutmoedige dief.

Hij nam Brand onder de arm en ging met snelle schreden Trafalgar Square af, dat helder verlicht was door de lampen die uit de vele lantaarns daaromheen straalden.

— Gaan wij eerst nog naar huis? vroeg Brand.

— Dat spreekt vanzelf, amice! Wij moeten ons daar zorgvuldig vermommen.

— Dat is waar. En onze alibi?

— Die zal deze keer wel overbodig zijn, want wij behoeven immers de stad niet uit. Binnen enkele uren is alles afgelopen.

Op dat ogenblik reed hen een lege taxi voorbij.

Raffles riep de chauffeur aan en de beide vrienden stapten in, nadat lord Edward Lister de chauffeur het adres had opgegeven van de villa, die hij in de Cromwellstreet bewoonde.

Binnen twintig minuten stopte de wagen voor een fraai groot huis, dat aan alle zijden door een tuin omgeven was.

De chauffeur werd betaald en de beide mannen traden de villa binnen.

In de helder verlichte vestibule trad hen de oude kamerbediende, Gaston, tegemoet, die hun goed aannam.

De beide vrienden begaven zich naar de eetzaal, die aan de tuin grensde, en zij gebruikten daar een klein souper, dat Gaston reeds had gereed gezet.

Vervolgens begaven zij zich naar hun respectieve slaapkamers, ontteden zich daar van hun fraai gesneden rok en schoten een eenvoudig colbert van donkere kleur aan.

Daarop begonnen beiden hun gelaat aan een zorgvuldige bewerking te onderwerpen.

Binnen 'n half uur waren beider trekken zodanig veranderd, dat zij zelfs elkaar bijna niet herkenden.

— Zou ik nog een pruik ook opzetten? vroeg Brand, terwijl hij zich met voldoening in de spiegel bekeek.

Raffles keek hem even aan en antwoordde:

— Ik geloof niet, dat het nodig zal zijn. Je lijkt op alles wat je wilt, maar zeker niet op Charles Brand.

— Ik dank je voor het compliment. Ik heb vanavond voor het eerst een middeltje aangewend, dat geen gewone schmink is, en dat met water onmogelijk kan worden verwijderd.

— Je hebt eer van je werk! riep Raffles bewonderend uit, en als je er geen patent op hebt genomen, dan hoop ik dat middel te leren kennen.

Hij trad op een klein kistje toe, dat

op een fraai bewerkte ebbenhouten tafel stond en nam er twee revolvers uit, die hij in zijn zakken liet glijden, na zich te hebben overtuigd dat zij geladen waren.

Vervolgens nam hij een lederen tas, gevuld met inbrekerswerktuigen van zijn eigen vinding in de hand, zette een pet met grote klep op en zei:

— Ik ben klaar.

— Dan kunnen wij gaan, Edward.

— Hebben wij niets vergeten? Heb je de touwen, de boeien, de maskers?

— Ik heb niets vergeten, Edward, reken daar maar op, antwoordde Brand glimlachend. Wij gaan er vannacht niet voor het eerst op uit, en ik geloof dat ik het zo langzamerhand wel ken.

— Vooruit dan maar. Het is nu half twee en wij moeten ruim een half uur lopen. Weet je wat we afgesproken hebben in geval van overval?

— Zeker. Ieder moet op eigen gelegenheid vluchten en zo spoedig mogelijk het huis weder bereiken.

Brand draaide het licht in de slaapkamers uit.

Daar Raffles de oude Gaston gezegd had, naar bed te gaan en de andere bedienden ook zonder dat bevel reeds lang hun slaapkamers hadden opgezocht, die aan een heel ander gedeelte van het huis waren gelegen, was het nu doodstil in de villa.

Zij liepen de vestibule door, openden de straatdeur, schreden over het tuinpad naar het vergulde hek en wachtten daar even tot de weg geheel veilig was.

Slechts heel in de verte liet zich het eentonig geluid van de voetstappen van een patrouillerend politieagent horen.

Snel openden de beide vrienden het hek en het volgende ogenblik stonden zij op het trottoir.

Zonder overhaasting begonnen zij hun tocht, van tijd tot tijd een paar woorden wisselend.

Zij sloegen de weg naar de Theemskade in, volgden deze in de richting van de Battersebrug en sloegen toen de King Edward straat in, een brede deftige verkeersweg, waar men alleen grote herenhuizen vindt, de meeste omgeven

door een tuin.

— Daar is 't, mompelde Raffles zacht, terwijl hij op een groot, grijs huis wees, dat zich op vijftig meters afstand van hen verhief.

Zij legden de weg verder zwijgend af en bleven staan voor een prachtig gesmeed ijzeren hek, dat toegang gaf tot de voortuin.

Daar er geen denken aan was over de drie meter hoge muur te klimmen, die bovendien van grote scherpe glasscherven voorzien was, zo haalde Raffles snel zijn bos lopers te voorschijn en opende daarmede in enkele seconden het grote hek.

— Zou het niet van elektrische schrikdraad voorzien zijn? vroeg Brand enigszins ongerust.

— Neen, dat heb ik al onderzocht, zei Raffles, terwijl hij Brand gauw medetrok naar de schaduw van een dicht begroeid bosje. Rimalto woont hier nog pas enkele dagen en heeft er nog niet aan gedacht, zulke maatregelen te nemen.

— Ken je de inrichting van het huis dan?

— Ja, ik heb er nog gisteren en eergisteren een bezoek gebracht, antwoordde Raffles.

Plotseling zweeg hij.

In de verte deed zich een geluid van naderende voetstappen horen.

Het was afkomstig van de regelmatige voetstappen van twee agenten.

De beide ordebezoekers stonden weldra vlak voor het hek van het grote herenhuis en spraken op gedempte toon met elkaar.

Raffles en Brand voelden hun hart sneller kloppen, toen zij naar de brede ruggen van de beide agenten keken, die zich op nauwelijks drie meter afstand van hen bevonden.

Het weer, dat in de namiddag zeer slecht was geweest, was plotseling opgeklaard en de volle maan scheen zeer helder, zodat ieder voorwerp duidelijk zichtbaar was in de stille winternacht.

Nu keerde een der agenten zich om en trok aan het hek, om zich te overtuigen of het wel dicht was.

Raffles zou zich echter nooit laten

vangen op een nalatigheid als het open laten staan van een hek.

De beide politiemannen, gerustgesteld, vervolgden hun patrouille. Met dezelfde langzaamheid als zij gekomen waren, stierven hun voetstappen weer weg.

Raffles en Brand haalden verlicht adem.

Zij bevonden zich op ongeveer twintig passen van het huis.

Even snel als onhoorbaar renden zij langs het tuinpad naar de voorgevel, en hielden daar stil, toen zij een paar bosjes met rhododendrons hadden bereikt, waarachter zij neerknielden.

Zij bevonden zich nu onder een groot raam, dat zich op ongeveer anderhalve meter boven de grond bevond.

Raffles richtte zich voorzichtig op en keek om zich heen.

Geen geluid deed zich horen, behalve het zachte ruisen van de wind door de dorre takken, welker grillige bewegingen zonderlinge schaduwen op de grond toverden.

Daarop richtte Raffles zich op, opende zijn tas, nam er een vreemd gevormd, dofglanzend stuk gereedschap uit en had binnen enkele tellen, zonder het minste gerucht te maken, de beide luiken van het raam geopend.

Brand had vol bewondering de snelle bewegingen van zijn vriend gevolgd en vroeg nu fluisterend:

— Bij welk vertrek horen die beide ramen?

— Dit is de eetzaal, antwoordde Raffles op zachte toon. Daarachter bevindt zich 'n kleine ontvangstzaal. Beide grenzen aan een gang, die wij moeten oversteken om in het privé-kantoor van de heer des huizes te komen, dat achter in het huis gelegen is. Aan de tuinzijde van het kantoor bevindt zich nog een klein rookvertrek, een soort serre, waar Rimalto zijn intieme vrienden ontvangt. De brandkast staat tegen de muur, tussen de twee ramen, die eveneens op het park uitzien.

— Dat heb je alles uitmuntend in je geheugen geprent, Edward, fluisterde Brand vol bewondering, terwijl Raffles bezig was met het raam. En de slaapkamers?

— Die bevinden zich op de tweede verdieping, aan de voorzijde van het huis. En help mij nu even.

Brand had verder geen enkel woord van uitlegging nodig. Hij steunde de beide handen tegen de muur, bukte zich een weinig en Raffles sprong, lenig als een kat, op zijn schouders, zodat hij de sluiting van het raam kon bereiken.

Met een klein eigenaardig gevormd zaagje, maakte hij in ongelooflijk korte tijd een opening in de raamlijst, stak daar zijn hand door en draaide toen van binnen het spanjolet om...

Het raam ging onhoorbaar open...

Raffles knielde op de vensterbank en kroop naar binnen.

Daarna nam hij de tas met gereedschappen van Brand aan, reikte hem beide handen toe en hielp ook zijn vriend naar binnen.

Vervolgens trokken zij eerst het raam en daarna door het uitgesneden gat de luiken weer toe en nu stonden zij in tastbare duisternis.

Ineens flikkerde een helder licht in het grote vertrek; Raffles had zijn elektrische zaklantaarn tot gloeien gebracht.

Hij zette het lampje, dat hij met een hengsel gemakkelijk aan een knoop kon bevestigen neer, nam op een stoel plaats schoof twee dunne rubber overschoenen over zijn laarzen, bond zich een zwart masker voor het gelaat en wenkte toen Brand die het voorbeeld van zijn vriend had gevolgd. Behoedzaam lopend staken de beide mannen het vertrek over.

Hun voeten zonken bijna tot aan de enkels weg in het Smyrna tapijt, dat hun voetstappen volkomen dempte.

Het was zo doodstil in het huis, dat Brand een zonderlinge huivering over zijn rug voelde kruipen, een gevoel, dat hem toch anders vreemd was.

Zij waren nu de deur genaderd.

Raffles keek eerst door het sleutelgat, en draaide toen de knop behoedzaam om.

Zij betraden de gang.

Een stroom maanlicht gleed door het grote raam aan de zijde van de achtertuin als een zilveren zee over de mar-

meren vloerplaten.

Zo snel zij konden staken de twee vrienden deze gevaarlijke zone over.

Brand keek met hetzelfde huiverig gevoel, waarvan hij zich de oorzaak niet kon verklaren, naar de lange schaduwen op de witte vloer, door hemzelf en zijn vriend daarop geworpen.

Zij stonden nu voor een tweede deur en Raffles keek zijn metgezel met vragende blik aan.

— Wat is er toch? fluisterde hij bijna onhoorbaar.

— Niets! Niets! antwoordde Brand, terwijl hij met een vlugge beweging een paar zweetdruppeltjes van zijn voorhoofd wiste.

— Dat hoop ik, hernam Raffles kortaf, want het is nu niet de tijd voor zwakheden, bedenk dat.

Hij draaide de knop van de deur om en ook deze ging gemakkelijk open.

Raffles bleef even besluiteloos staan.

— Dat is zonderling, mompelde hij. Ik had zeker verwacht, dat deze deur op slot zou zijn. Nu het zal ons heel wat werk besparen.

Hij duwde de deur voorzichtig wat verder open, temperde het licht van zijn lantaarn, en liet het door het vertrek spelen.

Het was een grote fraai gemeubelde herenkamer.

De wanden waren met gobelins behangen en ook hier lag een kostbaar Smyrna tapijt op de vloer.

Hier en daar stonden gemakkelijke leunstoelen, van dik zeehondenleer, rooktafeltjes, boekmolens, en ongeveer in het midden van het vertrek, bij een der brede zijramen, stond een groot, prachtig gebeeldhouwd bureau van ebbenhout.

Raffles deed de deur zorgvuldig dicht en ging behoedzaam het vertrek verder in.

In de kamer waren slechts twee deuren, die waardoor zij waren binngekomen en een deur, die blijkbaar toegang gaf tot een vertrek, dat vooraan in het huis was gelegen, evenals de eetzaal, die zij zoëven verlaten hadden.

Tegenover deze deur aan de andere, korte zijde van het vertrek, bevond zich een brede doorgang, die met twee ve-

lours gordijnen kon worden afgesloten, welke thans echter voor de helft waren opengeschoven.

Door deze opening kon men zonder een deur te behoeven openen de serre bereiken, die rechthoekig op de kamer stond en zo lang was, dat zij een aanzienlijk eind voorbij dit vertrek uitstak.

Door de half geopende glasgordijnen scheen een brede baan van het witte maanlicht naar binnen.

De beide vrienden stonden even bewegingloos.

Ook hier was de stilte zo groot, dat zij het zachte sjiipen van een krekel achter het behang duidelijk konden horen.

Plotseling sloegen verscheidene kerkklokken in de buurt bijna gelijktijdig het half uur en deze ene galmende slag deed Brand met een onwillekeurig gebaar opnieuw naar zijn voorhoofd grijpen.

— Wat bezielt je toch, Charles? fluisterde Raffles thans enigszins ongeduldig.

— Ik weet het niet wat het is, antwoordde de jongeman met hese stem. Ik kan het mij zelf niet verklaren, maar die stilte, dat bleke dode licht van de maan, nu let er maar niet op, laat ons maar gauw voortmaken.

Raffles haalde zijn schouders op en begon zijn tas uit te pakken.

Terwijl hij dit deed, begon het licht van zijn elektrische lantaarn plotseling te verflauwen.

— De batterij is uitgeput, mompelde hij. Ik heb vergeten er een nieuwe in te doen. Maar wij moeten licht hebben. Amice, doe het gordijn wat verder open.

Schoorvoetend trad Brand op het gordijn toe.

Met aarzelende hand tastte hij naar de knop van het koord en trok toen de gordijnen langzaam van elkaar.

Terwijl hij dit deed wierp hij een blik in de serre, waar het licht van de maan door vier brede ramen binnengolfde.

Onder zijn masker voelde hij zijn geaatsspieren verstijven van schrik.

Doodstil keerde hij naar Raffles terug en trok hem zacht mee.

Beide vrienden stonden nu voor de e-

pening en wierpen een blik in de serre.

Raffles had moeite een kreet van verassing te onderdrukken.

Met de rug naar hen toegekeerd zat een man in een rieten stoel een krant te lezen.

Op een tafeltje naast hem stond een elektrische lamp, die echter niet brandde.

Deze eenzame man in zijn stoel die, omplast door het witte maanlicht, geheel alleen in de grote serre zat, was zo wonderlijk, dat de beide vrienden elkaar verstomd aankeken.

Gelukkig scheen de lezer hen nog niet gehoord te hebben, want hij bleef kalm doorlezen, het hoofd enigszins terzijde gebogen, teneinde het licht van de maan op de letters te doen vallen.

Maar Raffles was er niet de man naar om lang onder de indruk van dit schouwspel te blijven.

Hij haalde kalm een zwarte doek te voorschijn, nam zijn revolver in de rechterhand, beduidde Brand dat hij hetzelfde moest doen, waarna beiden op hun gummi zolen, onhoorbaar op de eenzame lezer, toeslopen.

Toen zij vlak achter hem stonden sloeg Raffles met een behendige ruk de zwarte doek om het hoofd van de man, terwijl Brand hem bij de polsen greep, waarmede hij de krant vasthield.

Maar plotseling hielden beiden verschrikt op.

De man in de stoel bood niet de minste tegenstand.

Brand liet de handen van de man los, die met een zwakke plof op de rieten leuning van de stoel neervielen.

Raffles trok de doek weg, en langzaam gleed diens lichaam van de stoel en viel met een doffe slag op het witte marmeer van de serre.

Raffles en Brand keken elkaar verwonderd aan.

Als een hees gefluister klonk de stem van Raffles, toen hij tot Brand zei :

— Dood.

De jonge man had moeite de kreet te smoren, die hem bijna was ontsnapt.

Welk zonderling, geheimzinnig drama had zich in dit huis afgespeeld, in de korte tijd die er verstreken was tussen

het vertrek van de bankier uit de schouwburg en dit uur?

Waarom zat Giulielmo Rimalto daar morsdood op die stoel midden in de door de maan verlichte serre?

Want met de eerste oogopslag hadden de beide vrienden de Italiaanse bankier herkend.

Het gelaat van de dode vertoonde geen spoor van doodsstrijd, de trekken waren kalm en alleen de ogen hadden een half angstige blik, alsof de man zich in de laatste ogenblikken van zijn leven over iets verwonderd had.

Raffles keek in het rond, maar er was geen spoor van bloed te ontdekken, ook niet het minste, wat op een worsteling wees.

Alle meubelen stonden op hun plaats en de kleren van de dode vertoonden geen spoor van wanorde.

Hij was nog in avondtoilet gekleed, zijn overhemd was onberispelijk, de witte das was niet verschoven en zelfs de bloem in het knoopsgat was onbeschadigd.

Raffles schudde verbaasd het hoofd.

Hij bekeek zorgvuldig het gelaat van de dode, rook aan zijn lippen, wreef door het weinige haar om naar mogelijke hoofdwonden te zoeken en schudde toen opnieuw vol verbazing het hoofd.

— Hoe is die man gedood? vroeg Brand fluisterend.

Raffles haalde de schouders op.

— Wie zou hem hebben vermoord? vervolgde Brand.

— Ik heb er niet het flauwste idee van, antwoordde Raffles eveneens fluisterend. Ik betwijfel zelfs, of hij wel vermoord is. Misschien heeft een plotselinge beroerte of hartaanval hem wel gedood, ofschoon hij er niet uitzag als een man die aan een beroerte zou sterven. Ik moet je zeggen, dat ik hier voor een raadsel sta.

— Wat zouden wij doen? vroeg Brand.

— Weg wezen! antwoordde Raffles kortaf. Het stuit mij tegen de borst, om een dode te bestelen.

Hij wierp nog een blik op het lijk, en wendde zich toen naar de deur der kamer.

HOOFDSTUK III

CHARLES BRAND IS ER GLOEIEND BIJ

Het vertrek was nu alleen flauw verlicht door het zijdelingse maanlicht, dat langs de twee zijvensters stroomde.

Plotseling greep Brand, die achter Raffles liep, zijn vriend bij de arm vast en wees op de brandkast tussen de beide ramen.

— Wat is er? vroeg Raffles op zachte toon.

— De brandkast staat open.

— Wat zeg je daar?

Raffles was met enkele snelle stappen genaderd. Brand had gelijk: de zware deur van de brandkast stond half open.

Raffles opende de deur geheel en wierp een blik in de kast.

Met één oogopslag had hij gezien, dat hier vreemde handen aan het werk waren geweest.

De kasboeken waren weggenomen en overhaast weder op de planken neergegoid, verscheidene papieren waren tot een prop ineengeknepen en lagen in een hoek van de kast en hier en daar lagen wat geldstukken en bankbiljetten; voor de rest was de kast geheel ledig.

Raffles bleef in diepe gedachten verzonken even voor de brandkast staan en draaide zich toen zwijgend op de hielen om, terwijl hij Brand bij de hand meetrok.

— Kom maar gauw mee, Charles, fluisterde hij. Ik geloof dat we hier op een zeer gevaarlijk terrein zijn.

— Is de kast leeg?

— Het scheelt tenminste niet veel.

— Men is ons dus voor geweest.

— Dat moet wel.

— Nu, dan blijft ons niets anders over, dan de avond als verloren te beschouwen, zei Brand, die eveneens verlangend was, de plek van de zonderlinge misdaad te verlaten.

De beide vrienden traden op de deur toe, openden deze en bevonden zich opnieuw in de gang.

Zonder enig gerucht te maken staken zij die over, en bevonden zich even later weer in de eetzaal.

Voetje voor voetje schreden zij op het raam toe.

Daar gekomen duwde Raffles voorzichtig de beide vleugels van het raam en het luik open.

Hij wierp een blik op de tuin en scheen ergens over na te denken.

— Waar wacht je op, Edward? vroeg Brand, enigszins ongeduldig. Zouden wij niet beter doen met te maken dat wij weggkomen?

— Aanstonds, antwoordde Raffles. Er is hier iets zeer vreemds in huis gevallen, Charles. Ik gaf er een lief ding voor, als ik wist wat dat kon zijn.

— Dat kunnen wij later wel uitvinden, dunkt mij, hernam Brand, die door een onverklaarbare angst werd aangegrepen.

— Je hebt gelijk, hernam Raffles glimlachend; we kunnen de zaak misschien beter in onze studeerkamer oplossen. Maar toch...

Er scheen hem plotseling iets te binnen te vallen.

Tot grote verbazing van zijn metgezel haalde hij de luiken weer dicht en zei toen op zachte, maar vastberaden toon:

— Wacht hier; ik kom aanstonds terug.

— Wat ga je doen? fluisterde Brand verschrikt.

— Naar boven. Maak je niet ongerust; ik ben over enkele minuten weer bij je. De heer des huizes is toch tot zijn vaders verzameld; ik loop dus geen gevaar.

Zonder nog een tegenwerping van de jonge man af te wachten, liep hij snel op de deur toe, opende deze, en liep vlug als een kat zonder enig gerucht te maken de brede trappen op, tot hij de bovenverdieping bereikt had.

Daar bleef hij staan voor een fraai bewerkte brede deur, van witgelakt hout.

Hij legde het oog tegen het sleutelgat en keek naar binnen.

Het vertrek dat hij nu gedeeltelijk kon overzien, was flauw verlicht door 'n kleine elektrische nachtlamp in de vorm van een Arabische lantaarn, van dik rood glas.

In het midden van het vertrek stond een fraai bewerkt ledikant, en in dat ledikant sluimerde Bianca Rimalto...

Duidelijk kon Raffles de weelderige ravenzwarte lokken op het hagelwitte kussen zien.

De schone vrouw scheen in diepe rust verzonken te zijn.

Raffles richtte zich op en streek zich peinzend over het voorhoofd.

Plotseling trok een flauw gerucht in de slaapkamer zijn aandacht.

Hij bracht snel het oog weer voor het sleutelgat.

Een of andere reden scheen de slaapster hebben doen ontwaken.

Zij richtte zich langzaam overeind en keek het vertrek rond.

Daarop liet zij zich langzaam uit het bed glijden en trok een paar marokijn-nen mullen aan.

Zij ging naar een klein tafeltje dat bij het raam stond en schonk uit een kristallen karaf een glas vol, dat zij geheel leeg dronk.

Zij liep langzaam tot naar het midden van het vertrek en bleef daar staan.

Het scheen Raffles toe, alsof de vrouw van kou huiverde, en zij greep dan ook spoedig een gemoltonneerde peignoir en wikkelde er zich in.

Toen scheen zij plotseling een inval te krijgen, draaide nog enkele schakelaars om, zodat het vertrek plotseling helder verlicht was en ging naar de deur.

Snel als de gedachte richtte Raffles zich op en vloog naar de trap.

Toen hij bijna beneden was, hoorde hij boven zich een deur openen en een vrouwenstem, die riep:

— Rozetta, ben je daar?

Raffles stond doodstil en wachtte.

Nogmaals klonk nu de heldere vrouwenstem boven aan de trap, nu met een zweem van angst, verbazing en onge-

duld.

— Rozetta ben je daar?

Raffles begreep, dat er geen tijd te verliezen was.

Hij snelde de laatste treden van de trap af, maar nog voor hij de vestibule bereikt had, hoorde hij boven de luide kreet van een vrouw en daarop het dichtslaan van een deur.

Het kon niet anders, of Raffles was bij zijn vlucht toch gehoord en daar de vrouw des huizes geen antwoord kreeg op haar herhaalde vraag, moest zij hebben begrepen dat er onraad was.

Snel als de bliksem vloog Raffles de gang door en trad de eetzaal weer binnen, waar Brand hem reeds in de grootste ongerustheid wachtte.

Hij trad op de jongeman toe en fluisterde hees:

— Wij zijn ontdekt. Weg. Als het tenminste nog niet te laat is.

Hij trad weer op het raam toe en wierp de luiken open.

Tegelijkertijd hoorden zij boven zich het gerucht van een luik, dat met geweld werd opengeworpen en een van angst gillende vrouwenstem, die om hulp riep.

De beide mannen hadden nu geen seconde meer te verliezen.

— Vlug naar de muur, Charles.

De beide vrienden sprongen uit het raam, snelden over 't tuinpad naar het hek, dat Raffles binnen enkele tellen met behulp van zijn looper geopend had.

Maar het luide gegil van Bianca Rimalto bleef de nachtelijke stilte verscheuren.

Reeds stonden de beide mannen buiten het hek.

— Wij zullen zoals afgesproken, hier ieder ons weegs gaan, amice! riep Raffles. Tot straks.

De beide vrienden snelden ieder in andere richting weg.

Raffles had echter nog geen honderd stappen gedaan of hij bleef stilstaan en spitste de oren.

De wind, die was opgestoken, bracht het geluid van twistende stemmen naar hem over.

Een duister voorgevoel deed zijn hart tegen zijn ribben bonzen. Hij ging in de schaduw van een dikke boom staan en

luisterde aandachtig. Het geluid kwam naderbij.

Daarop hoorde hij in de verte het geluid van een autosirene.

Raffles keek voorzichtig om de boom heen en zag nu de lichten van een auto die in snelle vaart naderde.

Vlug trok hij zijn hoofd terug en bijna op hetzelfde ogenblik reed de auto voorbij.

Maar niet zo snel, of in het flakkerend licht van een straatlantaarn had Raffles binnen in de wagen het bleke gelaat van Brand gezien, die stevig door drie krachtige agenten werd vastgehouden, terwijl een vierde chauffeerde.

Als door de donder getroffen bleef Raffles staan.

Als een snijdende pijn trof hem het zelfverwijt dat zijn jonge vriend daar door zijn schuld als gevangene werd weggeleid.

Als hij niet naar boven was gegaan, dan zouden zij nu reeds veilig en wel, alsof er niets gebeurd was, op weg naar huis zijn.

Een gevoel van machteloze woede maakte zich van Raffles meester.

Maar zulk een geestestoestand duurde voor deze sterke man niet lang.

Hij richtte zich op en zijn gelaat dat zoëven nog verwrongen was, verkreeg weer zijn gewone kalme uitdrukking.

Hij wierp nog een blik in de richting, waarin de auto verdwenen was en mompelde toen tussen de tanden:

— Wees gerust, Charles. Ze zullen je niet lang houden, of mijn naam is geen Edward Lister.

Hij liep snel de straat uit en riep de eerste de beste taxi aan, die hem tot in het midden van de Cromwellstreet bracht.

Daar stapte hij uit, rekende af, en ging snel de stille zijstraat in, die aan de ene zijde door blinde achtermuren begrensd was, terwijl de andere zijde gevormd werd door de muur van het park, dat bij zijn villa behoorde.

Bij een kleine deur gekomen, die zich even voor de brede vleugeldeuren van de garage bevond, haalde hij een kleine koperen sleutel te voorschijn en opende daarmee de smalle deur.

Hij gleed ongemerkt naar binnen en liep snel door het eenzame park naar de tuindeur.

Nadat hij was binnengetreten, begaf hij zich naar zijn slaapkamer, ontdeed zich van zijn vermomming en begaf zich toen langzaam en in gedachten naar de bibliotheek.

Daar gekomen liet hij zich met een zucht in een der gemakkelijke stoelen vallen en begroef het gelaat in de handen.

HOOFDSTUK IV

HET DAGBLADBERICHT

De volgende ochtend stond Raffles vroeg op.

Nog voor hij ontbeten had stuurde hij Gaston uit, om een nummer van de « Times » te kopen.

Hij rukte de oude bediende het blad bijna uit de handen en begon het koortsachtig na te zoeken.

Spoedig werd zijn oog getroffen door een bericht, dat als volgt luidde:

« Geheimzinnige misdaad in de King Edward Street. »

In de afgelopen nacht heeft in het huis van de bekende bankier Cluibel-

mo Rimalto een zonderling voorval plaats gehad, waaromtrent de politie nog geheel in het duister tast, ofschoon zij althans een der hoofdpersonen van het drama in handen meent te hebben.

Omstreeks half vier in de nacht hoorden een paar patrouillerende politieagenten plotseling een vrouwenstem, die luid om hulp riep.

Zij gingen op het geluid af en zagen alras een man met haastige schreden naar hen toekomen.

Toen die man de agenten zag, bleef hij plotseling staan en scheen zich te be-

raden. Toen liep hij door en wilde snel een zijstraat inslaan. Dit moest natuurlijk de achterdocht der agenten opwekken. Zij renden naar hem toe en met hulp van een paar collega's, die uit tegenovergestelde richting aankwamen en de nachtelijke wandelaar de pas afsneden, maakten zij zich van zijn persoon meester.

De man bood niet de minste tegenstand, maar gaf zulke ontwijkende en verwarde antwoorden op de vragen van de agenten, dat deze het geraden achtten hem in verzekerde bewaring te nemen. Vooral daar het bij het doorzoeken van zijn zakken bleek, dat hij met een paar revolvers gewapend was.

Een paar collega's van de agenten, die op hun sein waren komen toesnellen, gingen nu naar het herenhuis, hetwelk de bankier Rimalto pas onlangs gekocht heeft, want het bleek al spoedig, dat het hulpgeroep uit dit huis afkomstig was.

Een slaperige bediende die in de haast enige kledingstukken had aangetrokken, deed hen op hun bellen open. Zodra zij de tuin betraden, hield het hulpgeroep op. Zij werden in de vestibule ontvangen door mevrouw Rimalto, die hun sidderend mededeelde, dat zij wakker was geworden door een ongewoon geluid in de gang, de deur geopend had en toen iemand zeer snel de laatste treden van de trap had horen aflopen.

Zij had toen in allerijl de hulken van haar slaapkamer geopend en om hulp geroepen. Zij had twee mannen uit een raam van de eetkamer zien vluchten, maar was niet in staat een persoonsbeschrijving van de inbrekers te geven, daar deze zich op een grote afstand en juist in de schaduw van het huis bevonden.

De agenten drongen er op aan een onderzoek in te stellen en dit leidde al spoedig tot een vreselijke ontdekking:

De brandkast in het privé-kantoor van de bankier was opengebrouwen en van de inhoud beroofd, terwijl in de serre naast een stoel, het nog niet geheel koude lijk van de bankier lag.

Het meest zonderlinge van het geval is, dat de gerechtsartsen er tot dusverre nog niet in geslaagd zijn, de doodsoorzaak vast te stellen.

Wel vertoonde het bloed van de vermoorde een zonderlinge afwijking en ontbinding, die echter ook bij enige snelverlopende ziekten optreden. Aan vergiftiging viel, volgens de geneesheren, niet te denken, want de maag van het slachtoffer bleek geheel ledig te zijn.

De politie staat hier voor een raadsel. En haar taak wordt er niet gemakkelijker op, omdat de arrestant tot dus verre hardnekkig weigert, enige opheldering te geven.

Hij geeft op, Jim Brown te heten en zonder vaste woonplaats te zijn. De politie is tot dusverre nog niet in staat geweest het tegendeel te bewijzen, daar er niet het kleinste stukje papier op de gevangene werd gevonden.

Omtrent de houding van mevrouw Bianca Rimalto doen verscheidene lezingen de ronde. Men zegt dat zij vreselijk schrok, toen men het lijk van haar man ontdekte en een paar woorden in het Italiaans riep, die de agenten niet begrepen.

Verder is het merkwaardig, dat mevrouw Rimalto bij haar tweede verhoor, dat nog hedenochtend plaats had, de arrestant nu heel zeker meende te herkennen als een der inbrekers, ofschoon zij bij de eerste keer het tegendeel gezegd had.

Wij zullen onze lezers trouw op de hoogte houden van het verloop van deze zonderlinge zaak. »

Raffles legde het blad naast zich neer, met een peinzende uitdrukking op zijn gelaat.

Zijn ogen schitterden echter, en hij mompelde zacht voor zich heen:

— Nog maar een paar dagen geduld, beste Charles en ik hoop je uit dit wespennest te hebben bevrijd.

Hij liep een paar maal het vertrek op en neer, en liet zich in een stoel vallen, waar hij zijn alleenspraak vervolgde.

— Er zijn een paar punten die ik vast moet houden. De geneesheren, waarvan wij nu maar eens willen aannemen, dat zij geen sukkels zijn, tasten in het duister omtrent de doodsoorzaak. Dat wil dus zeggen, dat de bankier gedood is

op een manier, die hier in Engeland onbekend is. Ik zal 't onthouden. Verder kreeg Bianca Rimalto een schok, toen men het lijk van haar man ontdekte. Zij heeft toen een paar woorden in het Italiaans gezegd. Het zal misschien de moeite lonen om te weten, wat zij toen wel riep. Ten derde hebben wij het feit, dat Bianca Rimalto mijn vriend Charles nu ineens wel herkent, nadat zij dat eerst niet gedaan had.

Hij wreef zich met de sterke witte vingers over het voorhoofd en dacht ingespannen na.

— Als ik mij niet vergis was het ongeveer elf uur toen Rimalto, zijn vrouw en Francesco Bertini gezamenlijk de schouwburg verlieten. Om drie uur vonden Charles en ik Rimalto vermoord, of althans dood in de serre. In dat zelfde uur sliep mevrouw Bianca gerust. Nu is het maar de kwestie, een en ander met elkaar te combineren en dan doet zich al dadelijk de vraag voor, of Francesco Bertini het echtpaar naar huis vergezeld heeft of niet, en zo ja, wanneer hij dan weer vertrokken is.

Raffles sprong op en begon met haastige schreden de bibliotheek op en neer te lopen.

— Ik geloof niet dat ik veel verder kom, als ik hier in huis zit! riep hij uit. Ik zal er op uit moeten gaan.

Hij luncte snel, en riep toen Gaston bij zich.

De oude bediende, die al verwonderd had opgezien, dat Charles Brand niet aanwezig was, bleef zwijgend voor zijn meester staan.

— Beste Gaston, begon Raffles vriendelijk, ik ga nu uit. Als men soms naar mijn vriend mijnheer Charles Brand komt vragen, dan kun je aan iedereen zeggen, dat ik hem vanochtend vroeg naar een van mijn landgoederen in Schotland heb gezonden, maar je weet niet naar welk. Heb je het goed begrepen?

De oude man knikte en herhaalde toen:

— Mijnheer Charles Brand is hedenmorgen op uw last naar een van uw bezittingen in Schotland vertrokken, maar weet niet naar welk.

— Uitstekend, zei Raffles glimlachend terwijl hij de grijsaard op de schouder klopte.

— Komt gij lunchen, mylord? vroeg Gaston.

— Ik weet 't nog niet, Gaston. Wacht in ieder geval maar niet op mij.

Daarop verliet hij het huis, sloeg de zijstraat in en trad de deuren van de garage binnen, waar zijn chauffeur James Henderson met de opgestroopte mouwen en lustig fluitend, bezig was met het schoonmaken van een auto.

Hij hield daar dadelijk mee op en keek zijn meester verontschuldigend aan.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, zei hij, ik hoorde u niet aankomen.

— Het hindert volstrekt niet, James, zei Raffles, het verheugt mij dat je nog fluiten kunt. Vele mensen kunnen dat niet meer. Staat er een auto gereed?

— Wel twee, mylord. Moet ik er met u op uit?

— Ja, en vlug ook.

Snel sloeg Henderson de mouwen over zijn zware armen neer, schoot zijn livrèjas aan, zette zijn gegalonneerde pet op en reed een der auto's, een prachtig donker groen gelakte Rolls Royce, naar buiten.

— Waar moet ik u heen rijden, mylord?

— Allereerst naar het Haymarket Theatre, antwoordde deze.

Een kwartier later stopte de auto voor de deuren van het theater.

Raffles sprong uit de auto en vroeg aan een der portiers, die bezig was met het schoonvegen van de vloer:

— Wil jij 'n pond sterling verdienen?

De portier richtte zich verbaasd op en antwoordde direct:

— Dat slaat niemand in mijn omstandigheden af, mijnheer, zeg me maar wat ik er voor doen moet.

— Niets anders dan mij antwoorden op een paar vragen, die ik u zal stellen.

Tegelijkertijd haalde hij een pondsbiljet uit zijn zak en drukte dit de portier in de hand.

— Hebt gij gisteren dienst gehad in de schouwburg? zo begon Raffles.

— Zeker, mijnheer, ik ben des avonds

suppoost.

— Kent gij de Italiaanse bankier Giuilelmo Rimalto van aanzien?

— Wie zou hem niet kennen? Hij geeft ons altijd grote fooien.

— Gij weet dus dat hij gisteren hier is geweest?

— Ja zeker weet ik dat, mijnheer. Hij heeft met zijn vrouw en met mijnheer Bertini in loge F gezeten, de vierde van het toneel af.

— Gij hebt natuurlijk al gehoord, dat de bankier vermoord is? ging Raffles voort, terwijl hij zijn grijze ogen in die van de portier boorde.

Deze verbleekte zichtbaar en keek de vrager met wijd opengesperde ogen aan.

— Wat zegt gij daar, mijnheer! riep hij uit. Maar dat is onmogelijk. Gisteravond om elf uur ging hij de schouwburg, zo gezond als een vis uit. Weet gij het wel zeker?

— Het heeft in de « Times » en waarschijnlijk ook wel in de andere bladen gestaan, antwoordde Raffles kortaf.

Daarop vervolgde hij op fluisterende toon:

— Zijt gij in de buurt geweest toen de bankier, zijn vrouw en de heer Bertini vertrokken?

— Ik heb hem zijn pels helpen aantrekken mijnheer, antwoordde de portier die nog niet van zijn schrik bekomen was.

— En hebt gij toen misschien niet gehoord, dat zij een afspraak maakten ergens naar toe te gaan? vroeg hij gretig.

— Ik verstond er niets van, mijnheer, zij spraken Italiaans met elkaar.

Raffles knikte begrijpend en wilde zich reeds teleurgesteld naar de uitgang wenden, toen hem plotseling iets scheen in te vallen.

— Ruimt gij de loges op, als de voorstelling is afgelopen?

De portier scheen te aarzelen en keek de vrager enigszins wantrouwend aan, maar tegelijkertijd verdween de hand van Raffles naar zijn vestzakje.

— Gij hebt bij het opruimen van de loge... niets gevonden?

De portier wierp nog een blik naar de vingers in het vestzakje, keek om

zich heen en stak toen snel de hand in zijn zak.

— Wilt gij mij beloven, dat gij er mij geen kwaad mee zult doen, mijnheer? vroeg hij angstig.

— Dat belooft ik, zei Raffles.

De portier overhandigde Raffles zwijgend een klein opgevouwen stukje papier.

Deze opende het haastig en wierp er een blik in.

Het bevatte slechts enkele woorden in de Italiaanse taal.

Terwijl hij de woorden las, gleed er een trek van verbazing en tevens van blijde opwinding over zijn gelaat.

— Gij wilt het mij zeker wel afstaan, zei Raffles, terwijl zijn vingers voor de derde maal in zijn vestzakje verdwenen.

De portier had dat gebaar zeer goed gezien en antwoordde:

— Als gij er iets aan hebt, wil ik het u wel afstaan, mijnheer.

— Voor een pond sterling bijvoorbeeld? vroeg Raffles lachend en bijna op het zelfde ogenblik verdween een bankbiljet in de hebzuchtig uitgestoken hand van de portier.

— Nu heb ik u nog slechts één ding te zeggen, hernam Raffles, terwijl hij zich naar de uitgang wendde, en dat is, dat gij er zeer verstandig aan zult doen, niemand iets van ons onderhoud te vertellen. Gij hebt dus niets anders gevonden in de loge? Of hebt gij daarover wellicht reeds met iemand gesproken?

— Neen, mijnheer, Ik wilde het juist naar de administrateur van het gebouw gaan brengen.

— Dan ben ik dus bijtijds gekomen, om u voor een domheid te behoeden, zei Raffles glimlachend, en ik kan u zeggen, dat gij een daad hebt verricht, die als ze eenmaal aan het licht komt, u zeker zelfs tot een trots man zal maken. Gij zult er namelijk toe hebben bijgedragen, een ernstig misdrijf aan de dag te brengen.

Met deze woorden verwijderde Raffles zich haastig en liet de portier in de grootste verbazing achter.

Hij liep snel op de auto toe en zei tot Henderson:

— Naar het Carlton-Hotel, James.

Daarop dook hij in de wagen, die zich spoedig weer in beweging zette.

Raffles haalde het verfrommeld papiertje uit zijn zak en bestudeerde de inhoud zorgvuldig.

Enige malen schudde hij het hoofd en mompelde:

— Wie zou dat gedacht hebben? En toch als ik mijn ogen maar goed had opengezet...

Hij vouwde het papiertje op, stak het in zijn portefeuille en verzonk in diep nadenken. Spoedig hield de auto voor het Carlton Hotel stil.

Raffles sprong eruit en zei tot Henderson:

— Even wachten, James, ik ben aanstonds weder terug.

Hij trad de vestibule binnen, nam in een van de rieten stoelen plaats en liet zich door de piccolo het adresboek brengen.

Hij zocht er de naam van Francesco Bertini in op, en noteerde deze in zijn opschriftboekje.

Daarop begaf hij zich weer naar buiten, riep zijn chauffeur toe:

— Nu maar weer naar huis, James! en sprong in de auto.

Nog geen drie kwartier nadat hij het huis verlaten had, bevond de Grote Onbekende zich opnieuw in zijn slaapkamer.

Hij ontdeed zich van zijn bovenkleden, trok een versleten bediendenlivrei aan, grimeerde zich zorgvuldig en verliet vervolgens het vertrek.

Door het park lopende, bereikte hij de kleine geheime deur in de muur, opende deze en bevond zich in de kleine zijstraat, waar zelden of nooit iemand doorliep.

Hij liep de straat snel ten einde en riep in de Cromwellstraat de eerste de beste taxi aan.

— Naar Drury Lane, en stop op de hoek van de Grosvenorstreet! riep hij de chauffeur toe.

Binnen twintig minuten was hij, waar hij wezen wilde, stapte uit, betaalde de chauffeur en liep langzaam de Grosvenorstreet verder in.

Toen hij een honderdtal schreden had

afgelegd, stond hij tegenover een fraai huis, dat door een kleine tuin omgeven was.

Raffles wierp een blik op de voorgevel en zijn scherp oog had spoedig een naambordje ontdekt, waarop met vergulde letters de naam Francesco Bertini prijkte.

Schuin tegenover het huis, bevond zich een elegante bar, waar Raffles onbeschroomd binnentrad.

De zaal was op dit vroeg uur zo goed als onbezet.

Raffles nam voor het venster plaats, waarvoor een tulle gordijn was opgehangen, waardoor men wel naar buiten, maar op enige afstand onmogelijk naar binnen kon zien.

En nu begon Raffles met het geduld van een kat, het herenhuis aan de overkant te bespieden.

Kwartier na kwartier verstreek.

Raffles had reeds verscheidene borrels achter zijn kiezen, toen de aandacht van de gewaande huisknecht plotseling gevestigd werd op een snel naderende taxi die vlak voor het hek van de kleine tuin, dat open stond, stopte.

Raffles stond op om des te beter te kunnen zien.

Uit de auto stapte een zwaar gesluerde dame, geheel in het zwart gekleed en wier trekken onherkenbaar waren.

Zij wisselde enkele woorden met de chauffeur en ging toen snel over het korte tuinpad naar de voordeur.

Men had haar uit het huis zeker zien aankomen, want zij had ternauwernood de hand naar de deur uitgestrekt, of de deur werd door een onzichtbare hand geopend.

Met een enkele beweging, als van een slang gleeed de vrouw naar binnen en de deur viel weder dicht.

Nauwelijks was dit geschied of Raffles wierp de verschuldigde vertering op tafel en verliet de bar.

Met de handen in de zakken slenterde hij naar de overzijde van de straat en het volgende ogenblik was het nummer van de taxi onuitwisbaar in zijn hersens gegrift.

Hij liep langzaam door, tot hij Drury

Lane weer bereikt had, haalde zijn notitieboekje te voorschijn en noteerde het nummer.

— Er begint enige tekening in de zaak te komen, mompelde hij tevreden. Maar ik ben er nog lang niet. Het is mij nog steeds een raadsel, hoe die Rimalto gedood kan zijn. Maar als ik eens...

Hij sloeg zich plotseling op het voorhoofd dat het kletste, tot verbazing van de voorbijgangers, sprong opnieuw in een taxi en reed naar zijn huis.

Snel begaf hij zich naar zijn slaapkamer en legde zijn vermomming af.

— Wie die zwarte vrouw was, die onze vriend Francesco Bertini bezocht, nu het lijk van haar man nog boven de aarde staat, behoeven we niet te vragen, mompelde hij. Maar zij zal toch over een uur wel thuis zijn. Als ik mij niet vergis, is het een echt Italiaanse gewoonte om het lijk van een dierbare afgestorvene, Raffles grinnikte bij deze woorden zachtjes voor zich heen, een paar dagen op een praalbed tentoon te stellen, zodat de goede vrienden van de overledene nog de laatste eer kunnen bewijzen. Welnu, als lord Aberdeen heb ik toch zeker wel het recht dat voorbeeld te volgen. En dan zou toch de duivel er mee moeten spelen, als ik niet ontdekte, op welke raadselachtige wijze de bankier gedood is.

Een half uur later steeg Raffles, nu weer in zijn karakter van lord William Aberdeen, stemmig in het zwart gekleed, in zijn Rolls Royce, die hij had laten voorkomen.

— Weet je het huis van de bankier Rimalto te vinden, James? vroeg hij de chauffeur.

— Zeker, mylord, in de King Edward street, niet waar?

— Juist. Rijd niet te vlug, want wij hebben de tijd.

Het duurde niet lang, of Raffles had in geheel andere omstandigheden, het huis, waar zich de vorige nacht zulke tragische gebeurtenissen hadden afgespeeld, weer bereikt.

Voor de deur stonden nog enkele andere fraaie auto's en taxi's.

Raffles schreed door dezelfde tuin,

waardoor hij slechts enkele uren geleden overhaast had moeten vluchten, en belde aan.

Een livreibediende met een grote zwarte strik om de rechterarm, opende de deur.

Zonder zelfs naar de reden van zijn komst te vragen, wenkte de bediende een tweede knecht, die Raffles voorging naar de grote slaapkamer op de tweede verdieping.

Toen Raffles daar binnentrad, bevond er zich een half dozijn bezoekers, allen in stemmig zwart gekleed.

De vrouw des huizes voerde een fluisserend gesprek met hen.

Zij was buitengewoon bleek en haar ogen straalden van 'n zonderlinge gloed.

Midden in de kamer stond een groot praalbed, waarop het lichaam van de dode rustte.

De beide armen waren over de borst gekruist.

Aan het voeteinde van het ledikant knielden twee nonnen die onafgebroken gebeden prevelden.

Raffles trad op Bianca Rimalto toe, aan wie hij bij een vorige gelegenheid, op een bal in het paleis van de Italiaanse gezant, was voorgesteld, en condoleerde haar met het geleden verlies.

Raffles was in staat ongemerkt naar het praalbed te schrijden, omgeven door een krans van grote kaarsen, die een tamelijk helder licht over de dode verspreidden.

Raffles sloeg 'n onderzoekende blik op het gelaat van de dode, waaraan echter volstrekt niets viel op te merken. De gelaatstrekken waren even rustig als op het ogenblik, dat hij en Brand het in de door de maan verlichte serre op de vloer hadden zien liggen.

Van het gelaat gleed zijn blik naar de kruiselings over elkaar gelegde handen.

Plotseling boog hij zich iets dieper voorover.

Een klein, diepzwart vlekje aan de buitenkant van de rechterhand had zijn aandacht getrokken.

Dadelijk richtte hij zich weder overeind.

Op zijn gelaat viel voor een onverstillige toeschouwer niets te bemerken,

maar er verscheen 'n eigenaardige glans in zijn ogen, die aan degenen, die hem kenden, zeker niet onopgemerkt zou zijn gebleven.

Langzaam wendde hij zich van het praalbed af, trad weer op de vrouw des huizes toe, richtte enige goedgekozen woorden tot haar, maakte een correcte buiging en verliet het vertrek.

Zodra hij de deur achter zich gesloten had, wendde hij zich langzaam om en staaarde naar 't witgelakte paneel van de deur, alsof hij daarachter zeer vreemde dingen aanschouwde.

Een zonderling verachtelijke glimlach krulde zijn dunne lippen.

Hij schudde langzaam het hoofd, mom-

pelde in zich zelf:

— Het is toch altijd en overal weer: «cherchez la femme.»

Hij daalde de trap af, en werd in de vestibule ontvangen door de bediende, die met een buiging de straatdeur voor hem opende.

Toen hij in de frisse buitenlucht was gekomen, nam hij zijn hoed af en streek zich met de hand over het voorhoofd, als of hij daar een pijnlijke gedachte wilde verdrijven.

Toen schudde hij krachtig het hoofd zette met een energiek gebaar zijn hoed weer op en stapte op zijn auto toe, die nog steeds naast het trottoir geparkeerd stond.

HOOFDSTUK V

RAFFLES STELT BELANG IN DE ITALIAANSE VADERLANDSE GESCHIEDENIS

— James, rijd zo snel je kunt naar de Windsor Club! riep Raffles zijn chauffeur toe, voor hij instapte.

Binnen tien minuten was het grote gebouw van de club, een der deftigste van geheel Londen en waarvan Lord Aberdeen vice-president was, bereikt.

— Nu zou ik maar naar huis rijden, James, zei Raffles, nadat hij uit de auto was gestapt, maar houd je gereed, opdat je als ik opbel weer bij mij kunt komen.

— Tot uw orders, mylord! zei Henderson.

De auto reed weg en Raffles trad de vestibule van het clubgebouw binnen, waar de portier hem deftig ontving.

— Zijn er veel leden, Mosley? vroeg Raffles.

— 'n Stuk of tien, mylord, antwoordde de man.

— Heb je mijnheer Bertini soms gezien?

— Als ik mij niet vergis, is mijnheer Bertini ongeveer een half uur de trap opgegaan, mylord.

— Ik dank je Mosley.

Raffles ging de trap op, die naar de eerste verdieping voerde, gaf zijn overjas aan de toesnellende bediende en trad de grote conversatiezaal binnen, waar zich op dat vroege uur van de dag niet meer dan een dozijn leden bevond.

Dicht bij het raam in een gemakkelijke stoel zat Francesco Bertini.

Hij had 'n nummer van de «Times» voor zich en scheen daar met grote aandacht in te lezen, ofschoon zijn blik telkens als zoekend door de zaal dwaalde.

Raffles trad op een groepje heren toe dat dicht bij het raam gezeten was en nam bij hen plaats.

— Gij zijt vroeg, mylord, riep een der leden opgewekt uit. Dat is men van u niet gewend.

— Inderdaad, mijnheren, ik erken dat ik voor mijn doen zeer matineus ben, antwoordde Raffles glimlachend.

— Dan zal waarschijnlijk een ernstige reden u hierheen hebben gelokt? meende een ander.

— Daarin vergist gij u, hernam Raffles. De zaak is, dat ik een onderzoekstocht door de stad maak en dat louter het toeval mij in de buurt van de club heeft gevoerd. Toen kon ik de lust niet weerstaan even naar boven te lopen. Gij weet dat mijn vriend zich op een van mijn landgoederen bevindt, en zo komt het, dat ik mij een beetje eenzaam voel.

— Een onderzoekstocht, zegt gij, mylord? riep een der leden nieuwsgierig uit. Wat kunt gij wel in een stad als Londen zoeken zonder het onmiddellijk te vinden.

— O, ik verzeker u, dat ik verscheidene dingen zou kunnen opnoemen, die men zelfs in « de hoofdstad der wereld » niet zou kunnen vinden, merkte Raffles op.

— Zijt gij op zoek naar een echt Arabisch paard, een zeldzame postzegel, mylord, of naar een diamant?

— Neen. Geef u verder geen moeite, Lord Kinsley. Ik zocht eenvoudig naar een boek.

— 'n Boek! herhaalde de spreker van zoëven. Het moet dan wel een bijzonder boek zijn, als gij het hier in Londen niet kunt vinden.

— Ja, het is tamelijk zeldzaam, hernam Raffles. Gij weet misschien dat ik een tamelijk volledige verzameling werken bezit over de Italiaanse geschiedenis tijdens de middeleeuwen. Dit tijdperk heeft mij steeds de grootste belangstelling ingeboezemd. Geen land heeft juist in dat tijdperk zoveel schoons en merkwaardigs voortgebracht, als Italië.

— En wat kan dan wel het werk zijn, dat u ontbreekt?

— De geschiedenis van de Borgia's, die door een Florentijnse monnik moet zijn geschreven en waarvan zelfs het manuscript nog moet bestaan...

Francesco Bertini liet langzaam de « Times » zakken, waarachter hij tot dusverre verborgen had gezeten en twee koolzwarte ogen staarden over de bovenrand van het blad de Grote Onbekende aan.

Raffles wendde dadelijk zijn blik af en vervolgde op onverschillige toon:

— Gij moet weten, dat ik juist de geschiedenis van deze persoon uiterst belangwekkend heb gevonden. Het is natuurlijk allen bekend, dat aan de naam der Borgia's het begrip van moord, diefstal en bloedschande verbonden is. Ik behoef u zeker niet te zeggen, hoe iedereen die op een middagmaal bij Paolo Borgia genodigd werd, zijn testament liet maken, daar de kansen van zijn terugkeer bitter klein waren.

— Maar als gij over de Borgia's iets wilt vernemen, mylord, dan hebt gij niets anders te doen, dan u tot mijn vriend Francesco Bertini te wenden.

— Hoe dat zo? vroeg Raffles verbaasd.

— Wel, hij is geboortig uit een geslacht, dat in zeer nauwe familierelatie met de Borgia's heeft gestaan.

— Is dat zo, mijnheer Bertini? vroeg Raffles, die zich nu direct tot de Italiaan wendde, wiens donkere ogen van over zijn krant nog steeds van de een naar de ander dwaalden.

— Ik zie niet in, waarom ik het zou ontkennen, mylord, antwoordde Bertini op kalme toon. Inderdaad, de familie Bertini is zeer na geparenteerd geweest met Paolo Borgia.

— Maar dat is zeer belangwekkend! riep Raffles. Dan zijt gij om zo te zeggen een historische bezienswaardigheid.

— Zei ik het u niet! riep de jonge graaf Kinsley, die zoëven het woord gevoerd had, uit, Bertini kan dat met bewijzen staven, want ik zelf heb in zijn huis de stukken gezien, die nog uit het begin der zestiende eeuw dateren. En bovendien bezit hij een aantal prachtige Italiaanse wapens: degens, stiletten en rapieren, die menig wapenverzamelaar hem zou benijden.

— Maar weet gij wel, dat gij mij werkelijk nieuwsgierig maakt! riep Raffles uit. Ik wist in het geheel niet, dat mijnheer Bertini ook al tot het grote leger der verzamelaars behoort.

De Italiaan stond op, legde de « Times » naast zich op de tafel, kwam op Raffles toe en boog hoffelijk.

— Mylord, het spreekt van zelf, dat deze woorden van u voor mij voldoende zijn, om u uit te nodigen mijn verza-

meling en mijn boeken te komen zien, waarvan Lord Kinsley misschien in wel wat overdreven woorden gewaagt. Maar in ieder geval moet ik u reeds dit zeggen, dat gij bij mij tevergeefs het manuscript van de Florentijnse monnik zult zoeken. Ik zelf heb reeds veel moeite gedaan om dat werk in mijn bezit te krijgen, zonder dat het mij tot dusverre gelukt is.

— Mijnheer Bertini, gij weet, dat ik niet van mooie woorden en plichtplegingen houd, zei Raffles, terwijl hij eveneens opstond, ik neem uw uitnodiging van harte gaarne aan en ik zou niets liever willen dan er zo gauw mogelijk gebruik van te maken.

— Dat kunt gij op het ogenblik, als gij wilt, zei de Italiaan.

— Zeer gaarne, mijnheer Bertini, ten minste wanneer mijn bezoek u niet derangeert.

— Volstrekt niet. Alleen zult gij mij moeten verontschuldigen, dat ge mijn woning een weinig in wanorde zult vinden, ik ben namelijk reeds begonnen mijn koffers te pakken.

— Wat zegt gij daar Bertini! riep lord Kinsley verwonderd. Gaat gij vertrekken? En daar hebt gij ons niets van gezegd?

— Ik was juist van plan u deze weinig gewichtige mededeling te doen, mijnheren, hernam Bertini. Een belangrijke investering die ik mij niet wil laten ontsnappen, roept mij voor enige maanden, buiten Londen en zelfs buiten Engeland.

— Dan ben ik tot mijn geluk juist bijtijds gekomen, zei Raffles.

— Ik ben tot uw dienst mylord, zo wendde Bertini zich nu tot Raffles.

Deze boog zwijsend en de beide heren verlieten, na afscheid van de leden te hebben genomen, de conversatiezaal.

Zij trokken hun goed in de vestiaire aan en begaven zich naar de vestibule.

— Mijn auto, beval Bertini op korte toon tot de portier die kwam toelopen.

De man ging haastig naar zijn loge terug en telefoneerde naar de garage van de club, waar de auto's van de leden geparkeerd konden worden.

Vijf minuten later reed een fraaie automobiel voor de deur van het club-

gebouw.

De beide heren stapten in en spoedig liep hun gesprek over verschillende voorvallen en zaken uit de bloeitijd der Venetiaanse Republiek.

Bertini bleek een zeer ontwikkeld man te zijn, die uitstekend op de hoogte was met de geschiedenis van zijn land en vooral van haar cultuur.

Binnen een kwartier stopte de auto voor het huis in de Grosvenorstreet, hetwelk Raffles enige uren geleden van uit de bar bespioneerd had.

Een huisknecht, die het signaal van de auto mogelijk herkend had, kwam toelopen en opende het hek van de voortuin.

Zelfs de verwende smaak van Raffles werd aangenaam getroffen door de fraaie voorwerpen van kunst, die zijn ogen in huis overal aantroffen.

De vestibule was behangen met prachtige gobelins uit de veertiende en de vijftiende eeuw en aan de voet van de eikenhouten trap stond een prachtige copie van de Venus van Milo.

De beide heren bestegen de trap, die met een dikke Smyrna looper bedekt was en bereikten zo de eerste verdieping, waar Bertini de deur opende van een ruim vertrek, dat aan de straat gelegen was en dat blijkbaar als een museum was ingericht, ofschoon het tegelijkertijd als rookkamer dienst kon doen.

Langs de wanden stonden verscheidene glazen vitrines, waarin prachtig gesneden camaeën, gouden en bronzen munten, filigraanwerk uit Florence, glaswerk uit Venetië, prijkten. Aan een der wanden hing een prachtige verzameling wapens door de meest beroemde zwaardvegers van Italië vervaardigd.

In een andere vitrine lagen, zorgvuldig weggesloten, een aantal zeer oude boeken, waarvan een gedeelte nog met de hand geschreven was.

Raffles was als kenner spoedig in diepe aandacht voor al dit fraais verzonken en vergat bijna het doel waarvoor hij hier was gekomen.

— Gij hebt waarlijk een bij uitstek fraaie verzameling, mijnheer Bertini, riep hij eindelijk uit. Men zou hier een dag kunnen zoek brengen, zonder zich

ook maar een minuut te vervelen.

Plotseling bleef hij staan voor een kleine, fraai gesneden kast, waarin zich ongeveer twaalf oude ringen van verschillende vorm bevonden.

Deze waren alle op een klein met fluweel bekleed paneel gestoken.

Het scherpe oog van Raffles had onmiddellijk gezien, dat alle pennen op dit paneel bezet waren, op één na.

Hij liep echter dadelijk verder, daar hij, zonder zelfs op te kijken, voelde dat Bertini zijn zwarte ogen geen ogenblik van hem afwendde.

Langzaam wandelde hij het gehele vertrek rond, stond nog even stil voor een collectie oude legpenningen, bewonderde een prachtig doek van Botticelli en wendde zich toen met een buiging tot zijn gastheer:

— Mijn waarde heer Bertini, ik ben u zeer dankbaar voor de geboden gelegenheid, uw werkelijk onovertreffbare verzameling te bezichtigen. Gij zijt een benijdenswaardig man; ik geloof niet, dat u iets ontbreekt.

— Misschien niet, misschien wel, antwoordde Bertini op droge toon.

— Ik zou wel eens een blik in een van die prachtige boeken uit gindse kast willen slaan?

— Zeg mij enkel over welk onderwerp gij een dier boeken zoudt willen raadplegen.

— Wel, dat kunt gij reeds weten, mijn waarde Bertini! riep Raffles opgewekt uit. Ik zocht naar het werk van de Florentijnse monnik.

— Dat bezit ik niet, zoals u weet.

— 't Is waar, maar ofschoon dat niet te vinden schijnt te zijn, zie ik daar ginds toch een paar hoogstbelangwekkende boeken uit de zestiende eeuw,

die handelen over... de bekende maaltijden der Borgia's. Gij weet wat ik bedoel?

— Gij bedoelt zeker hun vergiftigde wijn, mylord? vroeg Bertini, die met zijn rug naar zijn bezoeker toestond en schijnbaar vol aandacht een fraai gesneden ivoren beeldje beschouwde.

— Ja juist, mijn waarde Bertini, daar stel ik zeer veel belang in. Trouwens de Borgia's bezaten nog veel meer middelen om iemand uit de weg te ruimen, naar gij wel zult weten.

— Zeker mylord! dat weet ik, klonk de stem van Bertini, die zich nog steeds niet had omgewend.

— Zij maakten veel gebruik van vergiftigde dolken en andere voorwerpen. Bijvoorbeeld, om medeminnaars uit de weg te ruimen.

— Ook dat is mij bekend, mylord, antwoordde Bertini, terwijl hij zich langzaam omdraaide.

— Nu, ik wil u nu niet langer ophouden, mijn waarde Bertini. Voor uw vertrek hebt gij misschien nog wel enkele ogenblikken voor mij.

— Ongetwijfeld, mylord, maar gij zult u moeten haasten, want ik denk reeds overmorgen te vertrekken.

— Ik denk stellig van uw uitnodiging gebruik te maken, en nu vaarwel, ik heb reeds te lang van uw vriendelijkheid misbruik gemaakt.

Bertini geleidde zijn bezoeker naar de deur en nam met een zwijgende buiging afscheid.

Raffles daalde langzaam de trap af en keek, toen hij beneden was gekomen, nog eens om.

— Ik zal mij moeten haasten, mompelde hij. Anders glipt hij mij door de vingers.

HOOFDSTUK VI

DE RING DER BORGIA'S

Nadat Raffles het huis van de Italiaan had verlaten, sprong hij in de eerste de beste taxi en liet zich naar huis rijden.

Hij belde dadelijk Henderson op en

zei tot de chauffeur, toen deze was binnengetreten:

— Het zal een drukke dag voor je worden, James. Heb je je al niet eens afgevraagd, waar mijnheer Brand is?

— Inderdaad, mylord.

— Waarom heb je er mij dan niet naar gevraagd?

— Omdat ik mijn neus niet in uw zaken wil steken, mylord.

Raffles schudde glimlachend 't hoofd.

— Daarin herken ik je nu weer, zei hij. Nu dan, James, mijnheer Brand zit in de gevangenis.

— Wat zegt gij daar, mylord? riep de brave chauffeur verschrikt uit. Maar dan moeten wij hem onmiddellijk gaan bevrijden.

— Dat zal minder gemakkelijk gaan dan je misschien denkt, zei Raffles glimlachend. Met geweld is ditmaal niets te bereiken. Wij moeten integendeel zeer voorzichtig te werk gaan, daar niemand ook maar een ogenblik mag vermoeden, dat mijnheer Brand dezelfde persoon is als degene, die lord Aberdeen's onafscheidelijke metgezel is.

— Maar wij zullen toch in ieder geval niet rusten, voor wij mijnheer Brand weer op vrije voeten hebben, nietwaar, mylord? riep de trouwe kerel uit, terwijl zijn ogen fonkelden.

— Wees maar gerust, James. Ik verzeker je, dat onze vriend reeds morgen hier is.

— Kan ik daar bij niet helpen, mylord?

— Alleen door je paraat te houden, zodat je ieder ogenblik tot mijn beschikking kunt zijn.

— Dat beloof ik u, mylord. Ik zal zorgen, dat gij desnoods alle auto's tegelijk kunt gebruiken.

— Begin dan maar met de Bentley, die snelle roadster gereed te maken, zei Raffles lachend. En vertel mij eens, of je de bediende van de signor Francesco Bertini kent.

— Hij is wel eens hier geweest met een boodschap van zijn meester, mylord. Een tamelijk grote man, al op jaren, met grijze ogen en heel langzaam in zijn bewegingen. Ik heb mij wel eens afgevraagd, hoe een Italiaan zo'n afgemeten, stijve bediende om zich heen kon dulden.

— Je hebt dat goed opgemerkt, James. Je zoudt hem dus herkennen, wanneer je hem, bijvoorbeeld, op straat ont-

moette?

— Op het eerste gezicht, mylord.

— Zoveel te beter. Want wij moeten die man hebben. Ik bedoel dat wij ons van zijn persoon moeten meester maken.

— Uitstekend, mylord, zei Henderson even kalm als wanneer zijn meester hem zou hebben gezegd dat hij een brief moest posten.

— Het spreekt van zelf, ging Raffles voort, dat hem geen leed mag geschieden. De man is totaal onschuldig, maar ik vrees dat dit niet van zijn meester kan worden gezegd. En daarom is het nodig, dat ik de bediende tijdelijk aan de circulatie onttrek, begrijp je?

Om de waarheid te zeggen, begreep de brave chauffeur er weinig of niets van, maar daar hij alles wat zijn meester deed, van te voren als welgedaan beschouwde, knikte hij slechts even met hot hoofd.

Raffles trad op een kast toe en nam er een doos uit, die hij opende.

Zij bevatte een groot aantal pruiken.

— Hier heb ik een pruik voor je, die je uiterlijk voldoende zal veranderen. Ik hoop dat wij de bediende van de Italiaan zullen kunnen ontvoeren zonder dat het opvalt; met een weinig handigheid komen wij een heel eind.

— Moet het overdag gebeuren, mylord?

— Nu dadelijk, James.

— En waar vangen wij die snuiter op, als ik vragen mag?

— Ik zal goed vermomd in een café aan de overkant gaan zitten en de deur in het oog houden.

Zodra hij naar buiten komt, volg ik hem op de voet. Jij moet de auto in de buurt, die gelukkig zeer deftig en stil is, parkeren. Een der portieren moet openstaan, aan de kant van de straat. Ik zal de bediende staande houden en hem iets vragen. Dan kom je dadelijk te hulp, grijp hem beet en duwt hem in de auto. Tegen jouw kracht is hij natuurlijk niet opgewassen en zodra hij binnen is, druk je hem een doek op de mond. Ik zelf zal chaufferen.

— Uitstekend, mylord.

— Behandel hem echter zo voorzichtig mogelijk.

— Ik beloof het u, mylord.

— Ga dan maar en kom dadelijk met de auto voor, als ik je opbel.

Raffles begon zich zorgvuldig te vermommen, en was spoedig volkomen onkenbaar.

Hij stak zich vervolgens in een deftige livrei, en belde Henderson door de huistelefoon.

En paar minuten later stond de auto voor de deur.

Raffles verliet de villa door de kleine tuindeur, die in de geheel verlaten zijstraat uitkwam en liep om de villa heen naar de voorzijde.

Hij nam naast Henderson plaats en snel reed de auto weg.

Binnen enkele minuten was de Grosvenorstreet bereikt en op de hoek van Drury Lane liet Raffles de auto stoppen.

Hij wisselde zacht enige woorden met Henderson en stapte toen vlug naar het café, waar hij diezelfde ochtend achter de ramen op de loer had gezeten, terwijl Henderson, die wel voorzag, dat het een langdurige geschiedenis zou worden, een sportblad uit zijn zak haalde en begon te lezen.

Raffles ging zo dicht mogelijk bij een der ramen zitten en hield de deur van het huis aan de overzijde van de straat voortdurend in het oog.

Bijna een vol uur verstreek, maar met het geduld van een kat bleef Raffles op zijn post.

Ten slotte zou dat geduld beloond worden.

De deur van het huis van de Italiaan ging open en een oude bediende verscheen met een boodschappentas in de hand.

Hij trok de deur dicht en liep met langzame schreden het tuinpad af.

Nog had hij het hek niet geopend, of Raffles betaalde snel zijn vertering en verliet het café.

Hij kwam op straat op hetzelfde ogenblik, dat de bediende het hek geopend had.

De man stapte langzaam over 't trottoir door en Raffles droeg zorg, slechts op enkele meters afstand achter hem te blijven.

Op een tiental meters van de hoek van Drury Lane, stond de auto geparkeerd. Nauwelijks zag Henderson de bediende en daarachter zijn meester aankomen, of hij stapte uit en nam naast het open portier plaats.

Het ogenblik om te handelen was gekomen.

Vlak naast de auto haalde Raffles de bediende in.

Hij tikte de man op de schouder en deze draaide zich verbaasd om, zodat hij met zijn rug naar de auto gekeerd stond.

Met een verwonderde blik in zijn ogen, draaide de man zich nu helemaal om, terwijl Raffles zijn chauffeur een veelbetekenende blik toe wierp.

Henderson liet geen ogenblik verloren gaan.

Hij deed een stap naar voren, greep de niets vermoedende bediende met zijn sterke armen om het middel en tilde hem in de auto met niet meer moeite dan wanneer het een klein kind geweest ware.

Raffles wachtte zelfs niet tot 't portier gesloten was, zette de motor aan, en reed in de tweede versnelling weg.

Dit alles had zeker geen vijf seconden geduurd.

Misschien hadden twee of drie voorbijgangers het voorval gezien, maar indien dit al zo ware, konden zij 't toch onmogelijk beletten.

Hoe het zij, de auto reed ongehinderd de Grosvenorstreet uit, boog de Drury Lane in en stopte na vijf minuten, in het midden van een donkere overwelfde doorgang, die van de straat naar de ruime binnenplaats van 'n groot flatgebouw leidde.

In het midden van deze gang bevond zich een deur, die Raffles snel met een gewone huissleutel opende.

Op hetzelfde ogenblik deed Henderson het portier van de auto open en de beide mannen geleidden de versuifte bediende naar binnen.

Daar fluisterde Raffles:

— Weg wezen, James, zet de auto in een garage in de buurt en kom dan dadelijk terug, om op onze vriend te

passen. Ik zal hem wel naar boven brengen.

Henderson zei niets, maar deed wat hem gezegd was.

Het huis waarin Raffles en zijn gevangene zich thans bevonden, scheen geheel verlaten te zijn.

Nergens deed zich enig geluid horen.

Het was dan ook een der huizen in Londen, welke Raffles reeds jarenlang in eigendom had, om in gevallen als deze, of wanneer hij achtervolgd werd, te kunnen gebruiken.

Hij nam de oude bediende onder de arm en zei op zachte bemoedigende toon:

— Waarde vriend, gij behoeft geen ogenblik bang te zijn, dat u enig leed zal geschieden. Wij gaan nu een trap op. Grijp de leuning met uw linkerhand, ik zal u de weg wel wijzen, aanstonds moogt gij die blinddoek afdoen. En ik herhaal nogmaals, dat gij volstrekt niets te vrezen hebt. Integendeel hoop ik, u straks voor dit onaangename avontuur schadeloos te stellen.

De bediende mompelde enige onverstaanbare woorden, maar besteedde toch zonder tegenstribbelen de trap, geholpen door Raffles.

Op de 1ste verdieping gekomen, opende Raffles de deur van een vertrek, waarin zich niets bevond, dan een ruw houten tafel en een paar stoelen, terwijl er aan de muur een kleine spiegel hing.

Raffles geleidde de bediende naar een stoel en liet hem plaats nemen.

Daarop maakte hij de blinddoek los, ontknoopte het touw, waarmede de armen van de man op zijn rug gebonden waren en nam toen tegenover hem plaats.

De bediende keek onthutst in het rond.

Daarop vestigde hij zijn verbaasde ogen op Raffles en vroeg op zachte toon:

— Zoudt gij mij nu eens eindelijk willen zeggen, mijnheer, wat gij met mij voorhebt? En wat uw doel wel kan kan zijn, met het ontvoeren van een eenvoudig man als ik ben?

— Beste vriend, het zou mij te ver voeren, als ik in het breed op uw vragen wilde antwoorden, zei Raffles glim-

lachend; in het kort komt het hierop neer: Ik heb niets anders met u voor, dan u een paar uren hier te houden. Ik ga uw plaats innemen en daarbij laat ik mij slechts door overwegingen leiden, die zeker uw goedkeuring zouden wegdragen, als ik ze u mededeelde, hetgeen ik echter tot mijn spijt niet kan doen.

En antwoord mij nu kort op de volgende vragen: Hoe komt gij het huis in de Grosvenorstreet weer binnen?

— Met de huissleutel, mijnheer.

— Geef mij die.

De bediende aarzelde, maar een blik op het vastberaden gelaat van de man tegenover hem, scheen voldoende te zijn, om die aarzeling te overwinnen.

Hij stak zijn hand in de zak en haalde er langzaam een sleutel uit, die hij voor zich op tafel neerlegde.

Raffles liet hem snel in zijn zak glijden en vervolgde:

— Is er een groot dienstpersoneel in het huis van uw meester, Bertini?

— Neen, mijnheer. Behalve ik, is er nog slechts een zogenaamde butler en een kok.

— Is uw meester op het ogenblik thuis?

— Hij was thuis toen ik heen ging.

— Dank u. Meer behoef ik niet te weten. Zeg mij eens, zijt gij allang in dienst van Signor Bertini?

— Twee maanden, mijnheer.

— Dat is al zeer kort. Dan kan ik het u ook niet kwalijk nemen, dat gij hem volstrekt niet kent.

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt.

Raffles stond op en riep met gedempte stem:

— Ben jij daar, James?

— Ja, mijnheer, antwoordde de stem van Henderson, die zijn meester nooit anders noemde, wanneer hij zich in avonturen als deze had gestoken.

Raffles trad op de deur toe en draaide de sleutel om, Henderson trad binnen.

— Gij zult deze man hier goed in het oog houden en beletten, dat hij tracht te ontvluchten, terwijl ik afwezig ben.

— Goed, mijnheer! antwoordde Henderson eenvoudig.

Raffles trad nu op een kast toe en nam er een doos uit, die hij voor zich op de tafel plaatste.

Hij opende de doos en haalde er een aantal pruiken, benevens een kistje met verschillende middelen om zijn gelaat te veranderen, uit.

Daarop zette hij de spiegel voor zich neer, ontdeed zich van zijn livreijs, en begon zich met zorg te grimeren, waarbij hij het gelaat van de oude bediende als model nam.

Na een half uur arbeid geleek zijn gezicht zodanig op dat van de gevangene, dat deze een uitroep van verbazing, ja van schrik niet kon weerhouden.

Raffles vergeleek de livreijs, met die van de bediende en kwam tot de ontdekking, dat het verschil zo gering was, dat het bijna niet opviel.

— Het toeval heeft gewild, dat mijn livrei evenals de uwe groen is met dof-gouden knopen, papa, zei hij, terwijl hij zijn jas weer aantrok. Er blijft mij nu niets anders over, dan u slechts tot wat geduld te manen.

Daarop wendde hij zich tot zijn chauffeur en zei op zachte toon:

— Je kent het consigne, James. Wachten tot ik terug kom en deze man in geen geval laten ontkomen.

Hij greep de pet van de bediende en zette die op.

Daarop nam hij de boodschappentas en vroeg:

— Wat waart gij voornemens te gaan doen?

— Ik moest eenvoudig een en ander voor de keuken inslaan, mijnheer.

— Uw meester eet dus vaak thuis? vroeg Raffles verbaasd.

— Vroeger zelden of nooit, mijnheer, maar...

De oude man keek op en zag de Grote Onbekende schuw aan.

— Waarom gaat gij niet voort? vroeg Raffles, terwijl hij zijn grijze ogen strak op het gelaat van de ander vestigde. Ik weet het immers toch wel. Uw meester ontvangt wel eens damesbezoek, althans in de laatste dagen.

De bediende boog het hoofd en antwoordde niet.

Raffles haalde de schouders op, wierp Henderson nog een veelbetekenende blik toe en verliet het vertrek.

Snel begaf hij zich naar de Grosvenorstreet, maar zodra hij deze bereikt had, nam hij de trage, slenterende gang van de oude bediende aan.

Voor het hek van het huis van de Italiaan gekomen, vergewiste hij zich nog eens, of hij zijn revolvers niet vergeten had en evenmin zijn bos lopers, die hij tersluiks in zijn zak had laten glijden, waarna hij onbeschroomd binnen trad.

Hij liep het tuinpad over, opende de huisdeur en stond nu in de vestibule, die hij reeds goed kende.

De omstandigheden dat hij Bertini reeds een bezoek had gebracht, kwam hem nu uitstekend te stade.

Hij liep de trap op en liep op de bovenste trede bijna de bewoner regelrecht in de armen.

— Gij zijt vrij lang uitgebleven, Henri, zei Bertini op scherpe toon.

— Ik heb lang in de winkels moeten wachten, sir, antwoordde de gewaande bediende, terwijl hij langs de Italiaan schoof, om ruimte voor hem te maken.

Deze daalde de trap verder af, terwijl Raffles de gang uitliep en zijn tas met verschillende levensmiddelen, die hij onderweg had ingeslagen, in de keuken ging brengen, waar een Franse kok druk bezig was voor het fornuis.

In 'n zonderling koeterwaals, dat noch Engels, noch Frans was, ging de kok tegen de gewaande bediende te keer, en griste hem daarop de tas uit de hand.

Raffles verwijderde zich brommend.

Hij begaf zich nu naar het dienvertrek, waar hij de butler aantrof, 'n kleine magere man, van omstreeks veertig jaar, wie het was aan te zien, dat hij de wijnkelder van zijn meester alle eer aandeed.

— Goed dat jij terug zijt, Henri, zei de butler.

— Hoe dat zo? vroeg Raffles onnozel.

— Je moet de boekenkast van mijnheer opruimen, en alle boeken netjes in de kist stapelen, die ik heb klaar gezet.

— Het blijft er dus bij, dat hij over-

morgen vertrekt? vroeg Raffles.

— Dat schijnt zo. De baas schijnt erge haast te hebben.

Raffles verliet het vertrek, om zich naar de kamer te begeven, waar zich de kostbare boeken van de Italiaan bevonden.

De deuren van de boekenkasten waren geopend en in het midden van het vertrek stond een grote houten kist, waar reeds met zorg enige kostbare delen waren opgestapeld.

Raffles begon langzaam en voorzichtig de boeken uit de kast te nemen en die in de kist te pakken.

Onderwijl las hij alle titels.

Plotseling werd zijn aandacht getroffen door het opschrift van een zeer oud in perkament gebonden boek: « Het vergif der Italianen in de middeleeuwen ».

Een bladwijzer stak tussen de bladzijden.

Raffles sloeg de aangewezen pagina op.

Hier begon een hoofdstuk, dat luidde: « De ring der Borgia's ».

Raffles begon te lezen.

En naarmate hij las werd zijn aandacht hoe langer hoe meer geboeid door het verhaal van de talloze middelen, welke de Italianen in de middeleeuwen toepasten om degenen, die hen in de weg stonden, te doden.

Al lezend was hij naar een stoel bij het raam gegaan en had daarop plaats genomen.

Zo was hij in de lezing van het boek verdiept, dat hij niet hoorde dat de kamerdeur zacht geopend werd en er iemand binnentrad.

Hij keek pas verschrikt op, toen hij de scherpe stem van de Italiaan hoorde zeggen:

— Gij houdt er een zonderlinge opvatting van uw plicht op na, Henri. Denkt je dat je mij niet meer behoeft te dienen, omdat ik je ontslagen heb?

Raffles was onthutst opgestaan en mompelde enige woorden van verontschuldiging.

De Italiaan antwoordde niet, maar wierp het boek in de openstaande kist.

— Praatjes... praatjes... zei Bertini. Gij treuzelt op een bijzondere wijze,

Henri, en ik heb veel lust om je op staande voet weg te sturen.

Raffles voelde dat er een gevaarlijk ogenblik genaderd was.

Maar gelukkig begaf hem zijn toneelspelerstalent geen ogenblik.

— Doet u dat niet, sir! zei hij op zachte toon, terwijl hij de Italiaan een smekende blik toewierp, dat zou mij zeer benadelen bij het zoeken van een nieuwe betrekking.

— Het is goed, hernam Bertini op ruwe toon. Maak nu maar voort.

Raffles begon weer met het inpakken der boeken.

Maar hij volgde ondertussen met aandacht alles wat de Italiaan deed.

Deze stond even stil tussen de beide ramen en scheen besluiteloos wat te doen.

Toen draaide hij zich op zijn hielen om, wierp een blik op de bediende, die in het spiegelend glas van de kast al zijn bewegingen had gevolgd, ofschoon hij met zijn rug naar hem toestond en trad zijn slaapkamer binnen.

Even later kwam hij er weer uit met zijn overjas over de arm en zijn hoed op.

— Ik ga uit, Henri! riep hij de bediende toe. Als er soms bezoek voor mij mocht komen, kunt gij zeggen, dat ik om zes uur stellig terug ben, misschien eerder.

— Jawel, mijnheer, zeer goed, mijnheer! antwoordde Raffles op bedeesde toon.

Bertini verliet het vertrek en Raffles luisterde hoe zijn voetstappen over de gang en langs de trappen wegstierven.

Toen hij niets meer hoorde, snelde hij vlug naar de deur en opende deze op een kier.

Hij hoorde hoe Bertini de butler op korte toon enige bevelen gaf, in verband met het middagmaal van de dag.

Daarop werd de buitendeur geopend en met een harde slag toegeworpen.

Raffles snelde de gang in, opende de deur van de voorkamer, liep naar het raam, knielde er voor neer en keek door een kier van het gordijn naar buiten.

Voor het hek stond de auto van de

Italiaan geparkeerd.

Hij zag hoe deze enige woorden met de chauffeur wisselde, toen in de wagen stapte en snel wegreed.

Met een zegevierend glimlachje richtte Raffles zich overeind.

Hij trad de museumkamer weer binnen, sloot de deur en keek rond.

— Wat deed onze vriend wel voor hij wegging? mompelde hij in zich zelf. Hij stond voor die kleine dam tussen de beide ramen en aarzelde blijkbaar wat hij zou doen, terwijl hij de blik op het behang gevestigd hield. Waarom deed hij dat? Omdat hij mij blijkbaar wantrouwde en niet zeker wist, of hij een zeker voorwerp zou laten waar het is, of ergens anders zou opbergen.

Door een soort instinct gedreven, is hij, evenals alle misdadigers doen, blijven staan en nadenken voor de plek die met zijn misdaad in nauw verband staat.

Raffles trad op de smalle dam tussen de beide vensters toe, en keek met de grootste aandacht naar het behang.

Op het eerste gezicht was er volstrekt niets aan te zien en pas na een nauwkeurig onderzoek vond Raffles een zeer klein gaatje, in het midden van een der figuren van het behang.

— Dat is waarschijnlijk de opening van een zeer klein slot, mompelde hij; daar zullen wij misschien onze lopers eens op moeten proberen, want natuurlijk draagt hij het sleuteltje bij zich.

Hij haalde een bos fijne instrumenten uit zijn zak en begon geduldig te werken.

Hij moest een dozijn lopers beproeven, voor hij het slot kon omdraaien.

Maar toen sprong ook een klein deurtje van zelf open en blikte Raffles in een kastje, waarin een fraai bewerkte zilveren doos stond.

Hij nam er het voorwerp uit en trachtte het te openen, maar opnieuw moesten zijn lopers te hulp komen.

Eindelijk sprong het deksel open.

Raffles kon nauwelijks een kreet van voldoening onderdrukken.

Op een laagje watten lag een zware gouden ring van een merkwaardig model.

Met de grootste voorzichtigheid licht-

te Raffles het sieraad uit de doos.

Hij trad er mee naar het raam en bekeek het nauwkeurig door een vergrootglas.

Hij stiet een lichte kreet van voldoening en zegepraal uit.

— Ik dacht het wel, mompelde hij.

Hij bracht de ring nog dichterbij zijn ogen en draaide hem langzaam in het rond.

— Het is een prachtig stukje goudsmeedkunst en tegelijkertijd een dodelijk wapen, zei hij op zachte toon tot zich zelf. De ring is geheel hol en als ik dit kleine plaatje terzijde schuif, zie ik een kleine opening, waardoor degenen, die zich van de ring bedienen een hoeveelheid van een dodelijk vergift kon druppelen. Hier aan de voorzijde zie ik een zeer spits puntje, dat er als 'n doorn uitziet. Die doorn is hol, en werkt juist als de vergifttand van een brilslang. Wanneer degene, die de ring droeg, zijn doodsvijand de hand schudde, dan drong deze doorn een millimeter diep in het vlees van de tegenstander en deze was onherroepelijk te dode opgeschreven. Het dodelijk vergift had zijn werking gedaan.

Raffles drukte voorzichtig in het dunne gedeelte van de ring en nu verscheen er aan het uiteinde van de doorn een uiterst fijn druppeltje van een glashelder vocht...

— Het ding schijnt aan gevaarlijkheid nog niets te hebben verloren, mompelde Raffles, terwijl hij de ring vol afschuw bekeek. En over de aard van het vergift behoef ik ook niet in het onzekere te verkeren.

Francesco Bertini heeft het recept ongetwijfeld gevonden in een van de boeken, die van geslacht tot geslacht in zijn familie bewaard zijn gebleven.

Ja, iemand, die van de Borgia's afstamt moet wel goed op de hoogte zijn van alle vergiften.

Hij legde de ring weer in de doos, en liet deze in zijn zak glijden.

Daarop sloot hij het deurtje van het geheime vak en keek in het vertrek rond.

Hij trad op de schrijftafel toe, die dicht bij het raam stond en begon deze zonder enig gewetensbezwaar te door-

zoeken met een handigheid en een raadselachtige vlugheid, die hij door zijn jarenlange praktijk verkregen had.

Spoedig had hij een geheime lade ontdekt, waarvan hij de inhoud haastig begon na te zien.

— Minnebrieven, mompelde hij, terwijl er een minachtende glimlach om zijn dunne lippen speelde. Stapels minnebrieven, en natuurlijk van haar. Van Bianca Rimalto, de treurende weduwe van de bankier.

Hij deed alle brieven, op een paar na, weer in de geheime lade, sloot deze en vervolgde zijn onderzoek.

In een klein ijzeren kistje, dat evenmin bestand was tegen zijn looper, vond hij een aantal bankbiljetten.

Hij stak een paar bankbiljetten bij zich, sloot het kistje weer en zette het op zijn plaats.

Nogmaals wierp hij een onderzoekende blik in het vertrek en haalde toen diep adem.

Snel bracht hij het vertrek weer in orde, stapelde met verbazende vlugheid een aantal boeken in de kisten en sloot deze.

Daarop begaf hij zich naar het dienvertrek, waar hij de butler vond, die aan een klein tafeltje was gezeten, met een fles port voor zich, die hij reeds duchtig scheen te hebben aangesproken, naar de vuurrode kleur van zijn reukorgaan te oordelen.

— Wel Henri! riep de man op luidruchtige toon, ben je al wat opgeschoten?

— Ik ben klaar, hier zijn de sleutels van de kist.

— Zou je die dan niet zelf aan mijnheer geven?

— Neen. Ik voel mij beroerd, ik heb barstende hoofdpijn. Ik ga een uur rondlopen.

— En als mijnheer naar je vraagt?

— Welnu, dan kun je hem zeggen, dat ik ziek ben geworden. Ik zal zorgen, dat ik over een uur weer terug ben.

— Kan ik dat aan mijnheer zeggen? vroeg de butler.

— Als hij er naar vraagt, waarom niet? Ik verzeker je, voor er een uur

verloopen is, ben ik weer terug.

Als de butler minder dronken was geweest, zou hij waarschijnlijk getroffen zijn door de blik van zegepraal in de schitterende ogen van de gewaande bediende, die er alles behalve ziek uitzag.

Maar de butler schonk zich juist op dat ogenblik een glas port in en had nergens anders aandacht voor.

Raffles verliet het huis, hij sprong in een auto en liet zich snel naar huis rijden, waar Henderson de bediende nog steeds bewaakte.

Henderson slaakte 'n kreet van vreugde, toen hij zijn meester zag binnentreden.

— U bent snel teruggekomen, mijnheer, riep de chauffeur verheugd uit. Mag ik vragen of alles goed afgelopen is?

— Voortreffelijk, James. En heeft ons ze goede vriend hier een poging tot ontvluchten gewaagd?

— Neen, mijnheer, hij is zo zacht als een lam geweest en heeft zelfs wat geslapen.

Raffles trad op de oude bediende toe en legde hem de hand op de schouder.

— Ik heb je enige onaangename ogenblikken berokkend, goede vriend, zei hij, maar ik herhaal, dat ik het goed zal maken. En nu mag ik je wel zeggen dat je mij geholpen hebt een afschuwelijke misdaad aan het licht te brengen.

— Wat zegt gij daar, mijnheer? riep de oude bediende uit, terwijl hij opstond en Raffles met grote ogen aanstaarde.

— Het is zo. Je zult toch wel gehoord hebben van de moord op de bankier Rimalto?

— Ja zeker mijnheer, antwoordde de oude man, terwijl hij doodsbleek werd en achteruit wankelde, als door een vreselijk voor gevoel aangegrepen.

— Welnu, weet je wie de moordenaar is?

De oude bediende zweeg.

Eindelijk mompelde hij nauwelijks verstaanbaar:

— Ik weet het niet, mijnheer.

— De moordenaar van Giulielmo Rimalto is... je meester, Francesco Bertini.

Als door een knotsslag getroffen, viel de oude bediende weer op zijn stoel neer.

Hij greep in de grijze haren en steunde:

— Dat ik dit op mijn oude dag moest beleven.

— Beste vriend, de smaad van deze misdaad komt immers niet op jouw hoofd neer, zei Raffles vriendelijk. Maar zeg mij eens of gij in de laatste tijd niets bijzonders aan uw meester gevonden hebt.

— Mijnheer was altijd zeer ruw en onvriendelijk, maar in de laatste tijd werd hij er ook nog zeer onrustig bij. Soms kon hij een uur lang onbeweeglijk voor zich uit staren en dan sprong hij plotseling op en riep om champagne of port en sloot zich daarmee in zijn kamer op. Als hij er weer uitkwam, waren wij allen bang voor hem.

— Kun je mij ook zeggen, hoe laat je meester eergisterennacht is thuisgekomen?

— Omstreeks drie uur, mijnheer.

— Dacht ik wel.

— En nu nog één vraag: is er vanochtend een vrouw bij je meester op bezoek geweest?

De oude man knikte zwijgend.

— Ik wist het wel, hernam Raffles. Zij was echter zwaar gesluierd. Heb je haar herkend?

Weer knikte de oude bediende en mompelde toen op doffe toon:

— Ik heb haar gelaat een ondeelbaar ogenblik kunnen zien, het was mevrouw Rimalto.

— Zou je dat voor de rechter durven bezweren?

— Als het moet zeker.

— Dan weet ik genoeg, zei Raffles.

Hij liep snel naar de kast toe, opende deze en haalde er een uniform van inspecteur van politie uit.

Terwijl hij zich snel begon te verkleeden, riep hij tot Henderson:

— Daarginds hangt nog een agentenuniform James, doe die snel aan.

— Zoals gij beveelt, mijnheer, antwoordde Henderson, terwijl hij de uniform over zijn eigen kleren aanschoot en de helm vastgespte.

Binnen een kwartier was de gedaanteverwisseling voltooid.

Stom van verbazing zag de oude bediende nu in plaats van zijn evenbeeld een inspecteur van politie in keurige uniform voor zich.

Raffles liet in een van zijn zakken de doos met de gevaarlijke ring, de minnebrieven en de gestolen bankbiljetten glijden en stak een revolver en een paar handboeien in zijn andere zak.

Toen zei hij tot de oude bediende:

— Nu komt het zwaarste gedeelte van uw taak. Gij moet mij vergezellen naar het huis van uw meester.

— Kunt gij mij dat niet besparen, mijnheer? riep de grijsaard verschrikt uit.

— O, ik zal u voorlopig niet confronteren met de moordenaar. Maar ik moet voor mijn eigen veiligheid zorgen. Gij zult natuurlijk wel begrepen hebben, dat ik mij niet slechts door menslievende overwegingen laat leiden. Bovendien hecht ik er zeer aan, dat gij volstrekt niet weet, waar wij u gevangen hebben gehouden. Ik zal u dus weer moeten binddoeken en gij behoeft verder niets anders te doen dan u thuis in het dienstvertrek op te houden; als ik u nodig heb, zal ik u wel roepen. En ik behoeft u zeker niet te zeggen, dat gij mij niet moogt verraden, want dan zou de misdaad van uw meester toch ongestraft blijven.

De oude man keek de Grote Onbekende met schuwe ogen aan en boog het hoofd.

— Doe met mij wat gij wilt, mijnheer. fluisterde hij. Wie gij ook zijn moogt, gij wilt een moordenaar straffen en ik moet u dus helpen.

— Zo mag ik het horen! riep Raffles uit. James, ga de auto halen en wacht ons beneden.

— Maar zal men mij de auto wel afgeven, nu ik als politie-agent gekleed ben, mijnheer? riep de chauffeur.

— Waarom niet? riep Raffles uit. Je geeft eenvoudig het nummerbewijs aan de garagehouder terug en zegt dat de auto gestolen was of iets dergelijks. Ga nu maar.

Henderson snelde weg en Raffles bond

opnieuw een doek voor de ogen van de oude bediende, die alles kalm met zich liet doen.

Hij geleidde hem daarop, na alle geheime deuren en kasten zorgvuldig te hebben gesloten, behoedzaam de trap af en opende de straatdeur.

Op datzelfde ogenblik reed de auto de voorrit binnen en stopte vlak voor de deur.

Snel sloot Raffles de deur en geleidde de bediende naar de auto, waarvan Henderson het portier reeds geopend had.

Raffles wisselde fluisterend enige woorden met de chauffeur en nam toen naast de bediende plaats.

De auto reed weg.

Met opzet reed Henderson enige straten om, zodat het later voor de gevangene onmogelijk zou zijn om zich de afgelegde weg te herinneren.

Op enige passen afstand van het café, tegenover het huis van Bertini, remde Henderson en stopte.

Raffles had de bediende de blinddoek afgenomen en beiden traden nu het café binnen, terwijl Henderson de auto een vijftigtal meters achteruit reed, zodat de wagen van de villa uit niet meer te zien was.

Verwonderd en verschrikt kwam de gérant van het café toelopen, bij 't zien van de inspecteur.

— Komt gij iets in mijn etablissement zoeken, mijnheer? vroeg de man ongerust.

— Volstrekt niet, waarde heer, antwoordde Raffles glimlachend, ik wens uw café slechts alleen te gebruiken als een soort hoofdkwartier. Het gaat hier om een ernstig misdrijf. Gij hebt toch een telefoon?

— Welzeker, mijnheer de inspecteur, daar naast het buffet hangt het toestel.

Raffles trad er op toe en nam de hoorn van de haak.

Hij belde een naburig politie-posthuus op en riep:

— Gij spreekt met inspecteur Hobson. Ik heb onmiddellijk vier man nodig. De moordenaar van bankier Rimalto is ontdekt. Neen, vier is voldoende. Ik verwacht u binnen tien minuten in het ca-

fè The Red Horse, Grosvenorstreet No. 23.

Daarop hing hij de hoorn weer aan de haak en wachtte kalm de komst der politie-agenten af.

Hij had voor het raam plaats genomen en hield het huis van de Italiaan zorgvuldig in het oog.

Wat de oude bediende betreft, deze zat zwijgend en ineengedoken in een hoek en scheen van de hele zaak nog niet veel te begrijpen.

Er waren nauwelijks tien minuten verlopen of de deur ging open.

Vier krachtig gebouwde agenten traden de bar binnen. Een hunner, een brigadier, trad snel op Raffles toe, salueerde op militaire wijze en zei:

— Hier zijn zij, inspecteur.

Raffles haalde verlicht adem.

Weliswaar had hij de naam opgegeven van een inspecteur wiens wijk op enige uren afstand van deze buurt was gelegen, maar toch had hij het gevaar gelopen, dat een van de agenten bij toeval de echte Hobson kende, en misschien enig wantrouwen zou koesteren.

— Het verheugt me dat je zo gauw bent gekomen, brigadier, zei de gewaande inspecteur op vriendelijke toon. Ben je gewapend, zoals ik gezegd heb?

— Ja, inspecteur, alle mannen hebben hun revolver in de holster. En ik heb zelf een paar boeien bij mij.

— Zij kunnen te pas komen, brigadier, maar ik ben anders zelf ook voorzien, zei Raffles. En laten wij nu maar spoedig gaan, want anders kon de vogel wel eens gevlogen zijn.

— Waar moeten wij heen, als ik vragen mag, inspecteur?

— Naar dat huis aan de overzijde.

— Daar woont, als ik mij niet vergis, mijnheer Bertini.

— Dat weet ik zeer goed, antwoordde Raffles kalm; Francesco Bertini is de moordenaar van Giulio Rimalto.

De brigadier deinsde even achteruit en zette grote ogen op.

— Het is ongelooflijk, bracht hij met moeite uit.

— En toch is het waar.

Raffles klopte op zijn zak en vervolgde:

— Hier heb ik enige bewijzen, die de dader zullen verpletteren, en laat ons nu maar op weg gaan.

Raffles wendde zich nu tot de oude bediende en zei fluisterend tot hem, zodat de brigadier hem niet verstaan kon:

— Ik heb nu je diensten niet meer nodig, goede vriend. Mocht ge later niet zo gauw een nieuwe betrekking kunnen vinden, dan zal ik voor u zorgen. Gij behoeft dan slechts uw naam en adres op te geven aan de portier van de Windsor Club.

Tegelijkertijd stak Raffles zijn hand in zijn zak en haalde er een bankbiljet van tien pond sterling uit, hetgeen hij de verbaasde en verheugde bediende in de hand drukte.

Deze stamelde enige woorden van dank en verliet het café.

De vier agenten volgden de gewaande inspecteur en staken snel de straat over.

In een ogenblik had Raffles het hek met behulp van een zijner lopers geopend.

De brigadier was misschien wel ietwat verbaasd over deze wijze van doen, maar hij wachtte zich wel enige aanmerking te maken.

Dit alles had slechts enkele seconden geduurd.

De vijf mannen liepen 't tuinpad over en stonden nu voor de huisdeur.

Raffles belde aan, terwijl hij de agenten beval zich zo dicht mogelijk tegen de muur te dringen, zodat men hen vanuit de ramen niet kon zien, daar er een soort van luifel boven de deur was aangebracht.

Na een paar minuten werd de deur geopend door de butler.

De man had blijkbaar zijn fles port geheel geleedigd, want hij kon zich ternauwernood op de been houden.

Raffles zette zijn voet tussen de deur, die slechts op een kier werd geopend en duwde deze geheel open.

De butler keek de binnentredende inspecteur verschrikt en verbaasd met zijn waterige ogen aan en stamelde:

— Wat is er aan de hand, mijnheer?

— Dat zult gij aanstonds horen, zei

Raffles, terwijl hij een blik om zich heen wierp.

In de marmere gang zag hij twee koffers staan. Bertini was dus zeker voornemens nog diezelfde dag op de vlucht te gaan.

— Ik wil uw meester spreken, zei hij, terwijl hij de vier agenten wenkte om binnen te komen.

Maar op hetzelfde ogenblik ging er achter in de vestibule een deur open. Francesco Bertini verscheen.

Zijn gelaat was zeer bleek.

Hij was in reistoilet gekleed en droeg een kleine tas in de hand.

Hij had de binnentredende inspecteur blijkbaar nog niet gezien en deed enige stappen naar voren.

Maar nauwelijks had hij de uniformen van de politiebeamten ontwaard, of hij bleef staan en bracht onzeker de hand aan het voorhoofd.

Maar het volgend ogenblik had hij zich hersteld.

Hij keerde zich om en rende als bezeten de trap op.

— Volg mij, mannen! riep Raffles met heldere stem.

Op zijn beurt vloog hij de trap op, gevolgd door de vier agenten, die hem nauwelijks konden bijhouden.

Boven in het huis klonk het geluid van deuren die geopend en weer dichtgeworpen werden.

Zonder zich op de andere verdiepingen op te houden, vlogen de agenten, door Raffles aangevoerd, alle trappen op totdat zij de zolderverdieping bereikt hadden.

Daar bleef Raffles staan en beval een van de agenten:

— Ga direct en snel weer naar beneden, ga om het huis heen en kijk of er zich ook ergens een brandladder bevindt. Ik vermoed dat onze man voornemens is op die wijze te ontvluchten.

De agent liep snel weer de trappen af.

Raffles en de agenten bevonden zich nu aan het begin van de gang, waarop drie deuren uitkwamen.

De eerste twee konden gemakkelijk geopend worden.

Zij gaven elk toegang tot een klein

vertrek, hetwelk blijkbaar voor de bedienden bestemd was geweest.

Raffles trok zijn revolver en opende toen snel alle kasten, zonder resultaat evenwel.

Hij boog zich uit het raam en keek naar beneden, zonder echter iets te zien.

Hij snelde het tweede vertrek door en rukte aan de derde deur, die gesloten bleek te zijn.

Opnieuw haalde Raffles zijn bos lopers te voorschijn en met behulp daarvan had hij in twee tellen de deur geopend.

De agenten drongen het vertrek binnen, de revolver in de vuist.

Het was echter geheel verlaten, het raam was gesloten.

Snel rukte Raffles twee muurkasten open, die er zich bevonden.

Er was niets te zien.

— Dat is zeer zonderling, mompelde Raffles. Waar kan de moordenaar gebleven zijn?

Hij klopte op de wanden van de kasten, maar deze gaven een doffe klank.

Ongeduldig trad Raffles weer midden in het geheel kale vertrek en stampvoette van ongeduld op de grond.

Eensklaps verhelderde zijn gelaat.

Hij stampte nogmaals en vroeg toen aan de brigadier:

— Hoort gij niets?

— Ja zeker, inspecteur. Het klinkt hol als gij zo op de vloer stampet.

Raffles bukte zich en bekeek de planken van de vloer nauwkeurig.

Algauw had hij de voegen ontdekt van een luik, dat nauwelijks een halve meter in het vierkant groot was.

Met behulp van een zijner breekijzers wrong hij het luik niet zonder moeite open, dat blijkbaar in beweging werd gebracht door op een elektrische knop te drukken.

Er was echter geen tijd om daar nu naar te zoeken.

Zodra hij het luik geopend had, slaakte Raffles een kreet van verbazing.

Hij keek in een diepe schacht die met hout bekleed was, en in het midden waarvan zich een stalen mast bevond, zoals men die ook veel in de posthuizen der brandweer aantreft, ten be-

hoeve van het personeel, dat zich bij alarm langs deze masten naar omlaag kan laten glijden.

— Die schacht loopt door het gehele huis heen! riep de brigadier uit. Onze man is ons ontvlucht, inspecteur.

Raffles antwoordde niet, maar snelde naar het raam, dat hij open sluwde.

Hij kon van hieraf de straat voor het huis overzien.

En daar zag hij de moordenaar voortijlen in de richting van de auto, waarbij Henderson de wacht hield.

— Daar gaat hij! riep Raffles.

Hij bracht twee vingers van de rechterhand aan de mond en stiet een snerpend, schrill gefluit uit, dat op verre afstand hoorbaar was.

Dadelijk kwam er beweging in de wachtende chauffeur.

Henderson begreep onmiddellijk, dat er onraad was, want dan floot zijn meester steeds op deze wijze.

Toen hij de Italiaan zag lopen, werd het hem duidelijk, dat er iets moest gebeurd zijn, en dat deze man niemand anders kon zijn dan de man die door zijn meester gezocht werd.

Hij trad een weinig terzijde, zodat de vluchteling hem achter de auto niet kon zien, en liet hem nog enkele sprongen naderen.

Toen trad hij snel te voorschijn en voor de moordenaar zich van zijn schrik hersteld had, voelde hij de sterke armen van de chauffeur als twee bankschroeven om zich heen.

Hij worstelde als bezeten om zich vrij te maken, maar hij had even goed kunnen pogen, met het hoofd door een muur te lopen.

Henderson hield hem stevig vast tot Raffles, die de trappen was afgesneld, hem bereikte en de gevangene de boeien aandeed.

Bertini zag wel in, dat verdere tegenstand nutteloos was, en liet zich met een gelaat, dat van haat en woede tot onherkenbaar wordens toe vertrokken was, weer naar zijn huis terug brengen, waarvoor zich in die tijd een nieuwsgierige menigte verzameld had.

Raffles beval de agenten, de gevangene naar diens studeerkamer te brengen,

teneinde hem een eerste verhoor af te nemen.

Spoedig waren allen in de kamer verzameld.

Raffles had voor de tafel plaats genomen en stalde nu de voorwerpen daarop uit, waarvan hij zich enige uren geleden had meester gemaakt.

— Francesco Bertini, vroeg hij op ernstige toon, herkent gij deze voorwerpen? Zij zijn enige ogenblikken geleden uit dit vertrek weggenomen, door een uwer bedienden, die ze mij terhand heeft gesteld, maar thans de vlucht heeft genomen, daar hij tot geen prijs in deze zaak betrokken wilde worden. Het zou u dus niets baten, te ontkennen. De bewijzen tegen u zijn te veel in aantal en te veelzeggend.

Raffles had de doos geopend en haalde er de ring der Borgia's uit.

— Deze ring bevat een dodelijk, zeer snel werkend vergift, waarmede gij de bankier, uw vriend en de echtgenoot van uw minnares hebt gedood. Deze bankbiljetten hebt gij gestolen uit de brandkast van de vermoorde. Ten slotte zijn deze brieven u geschreven door de vrouw van het slachtoffer. Gij zult er wel niet aan denken, te ontkennen tegenover deze overstelpende bewijzen?

De moordenaar haalde diep adem en keek de gewaande inspecteur met een blik van onuitsprekelijke haat aan.

— Ik beken, mompelde hij eindelijk, bijna onhoorbaar. Maar als het noodlot ooit die schurk van een dief in mijn handen brengt...

— Daar is de eerste jaren, zo ooit, zeer weinig kans op, zei Raffles ijskoud.

Daarop nam hij een vel papier uit de

schrijfmap die voor hem lag, schreef er enige woorden aan het adres van de inspecteur Sullivan van Scotland Yard op, deed de ring weer in de doos, pakte een en ander zorgvuldig in, en overhandigde het pakje aan de brigadier.

— Wees daar zeer voorzichtig mede, en zeg aan inspecteur Sullivan, dat het pakje 'n vergiftige ring bevat, die iedereen zou doden, wanneer het sieraad te ruw werd aangeraakt.

— Gaat gij dan niet met de arrestant mee, mijnheer? vroeg de brigadier verbaasd.

— Ik heb in verband met deze kwestie nog iets anders te doen, antwoordde Raffles kortaf.

Daarop wendde hij zich weer tot de moordenaar en zei op ernstige toon:

— Er zit thans iemand om uwentwille in de gevangenis, die met de moord niets uitstaande heeft. Gij kunt door de waarheid te zeggen, die gevangene bevrijden. Brengt hem weg mannen.

De gevangene liet zich, zonder tegenstand te bieden, wegleiden.

Henderson wachtte naast de auto, die hij tot voor het hek had gereden.

Raffles wisselde snel enige woorden met hem, waarop de chauffeur zwijgend knikte.

Bertini werd in de auto geduwd, en deze reed weg. Raffles keek de wagen met een zonderlinge glans in zijn ogen na en zuchtte toen als iemand die van een zware last bevrijd is.

Nog diezelfde avond stortte Charles Brand zich met een juichkreet en tranen van dankbaarheid in de ogen in de armen van zijn vriend.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Mislukte Ontvoering

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldde : « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266